

K čemu byl dán Duch Svatý?

Vidíte, bratr Neville věří ve vkládání rukou.

¹ Vidím, že zde mám několik dotazů. Budu se jim věnovat zítra večer, neboť dnes večer nemám čas, abych je prohlédl, snad to udělám během posledního poselství. Jestliže má někdo nějaké otázky na téma tohoto poselství, jednoduše je sem položte, a já si je vezmu následujícího večera.

² Nuže, zítra večer bych si chtěl ověřit, nebo raději mít podle možnosti, nějaké kazatele, pokud ne, pak to mohou být nějakí zbožní, poctiví mužové nebo ženy, které bychom sem mohli zavolat v době nouze, pro případ, že... zítra večer, až skončíme poselství, budeme vkládat ruce za Ducha svatého. A potom bude... pokud si budete přát, budete mít možnost zde setrvat po celou dobu prázdnin, pokud k tomu odumření bude zapotřebí tolik času. A potom, pokud ne, pokud se budete chtít vrátit do svých domovů, tedy, budeme rádi, když se dostanete na takové místo, kde byste... kdybyste nevěděli kam se ubírat... chceme dostat nějaké kazatele, jejich telefonní čísla, pokud jsou příchozími, kde jsou ubytováni, abychom se mohli s nimi rychle kontaktovat, a aby byli po jednom v jednotlivých domech, jeden tu, druhý tam, a třetí tam, aby vám mohli poskytnout pokyny, vám, kteří hledáte to veliké požehnání, kterým se zabýváme, totiž křest Duchem svatým.

³ Minulý večer jsme uvažovali o tom „co to je.“ Co je Duch svatý? A dozvěděli jsme se, že to je téměř všechno, co nám Bůh zaslíbil. Nu. V Něm prostě nalezneme to, co je zapotřebí církvi Boží. Shledáváme, že to je pečeť, Utěšitel, odpočinutí, radost, pokoj a vzkříšení. A vše, co Bůh zaslíbil své církvi, se nalézá v Duchu svatém.

⁴ Tak tedy, dnes večer chceme kázat a promluvit si, neboli vyučovat o... mám zde tři nebo čtyři listy plné textů Písma na toto téma, ve kterých... minulý večer jsem nechal svou konkordanci Krudense ležet zde a neměl jsem ji po ruce. A tak jsem dnes ráno prostě procházel, nakolik jsem uměl, nejlépe jen pomocí Písma. Nu, a zítra... dnes večer chceme vyučovat na téma: Jakým účelem Božím bylo seslání Ducha svatého? K čemu to je? Je-li to tak veliká věc, pak proč jej Bůh poslal?

⁵ Potom, zítra večer, chceme si promluvit o tom: Je to pro tebe? A „Jak to mohu obdržet?“ a „Jak budu vědět, že to mám?“

A potom, až to bude za námi, podložené Písmo, objasněné Písmo, ke všemu bude použito Písmo, potom ti, kteří hledají Ducha svatého, přijdou kupředu. A potom, doufám, že budeme mít probuzení, od této chvíle stále, a půjdeme kupředu v Duchu svatém.

⁶ A protože zítra večer mnozí se mohou zdržet delší dobu v místnostech této modlitebny, cítím, že bychom měli mít co největší počet kazatelů a lidí, kteří jsou zkušení ve vedení jiných lidí za účelem přijetí Ducha svatého k povzbuzení jich, mohli s nimi jít domů, s mužem a jeho ženou, nebo někým hledajícím Ducha svatého, ty kteří jsou řádně poučeni co konat.

Jestliže prostě dáte svá telefonní čísla a adresy pastorovi, dnes nebo zítra večer. Dejte to, bratru Neville, ušetří nás to dalšího sejítí se za účelem shromáždění. Prostě dejte vaše čísla, kde můžete být nalezeni. A potom řekněte: „Jsem k dispozici, a jestliže... pokud mne chcete poslat do nějakého domu.“ Pokud se jedná o samotnou ženu, můžeme tam poslat ženu k této ženě. A potom, jeli to dům, kde se nacházejí muž i žena, můžeme tam poslat kazatele.

A byli bychom rádi, kdybyste spolupracovali s námi, neboť vím, že vy všichni máte o to zájem, je to ta ne důležitější věc. A nezapomeňte: „Kdo zachrání duši od bludu, přikryje množství hříchů.“ Vidíte? A Kristova nevěsta je lačná a žízňivá. Ona je v porodních bolestech, má porodit děti Boží.

⁷ A nyní, dnešní večer, dříve, než se budeme věnovat čtení Písem, skloňme na okamžik své hlavy v modlitbě. A dříve, než se budeme modlit, vy, kteří skláníte hlavy, nemáte nějakou žádost? Jen zvedněte své ruce a řekněte: „Bože, se vši vážností zvedám svou ruku. Jsem nuzný. Prosím, ó Pane, pomoz mi.“ Bůh ti žehnej. On vidí vaše ruce. Andělé snesou vaše žádosti shora.

⁸ Nebeský Otče, nyní přicházíme, přistupujeme k Tobě v modlitbách. A nepochybuji o tom, že dnešního večera už byla modlitba pronesena mezi tvými dětmi na tomto malém místě, a že byly zpívány písně, a naše srdce se povznášela v radostném jásání a velebení Boha.

⁹ David řekl, že půjde do shromáždění svatých a oznámí svou žádost. A dnes večer zde byly mnohé ruce. Možná, snad, odhadem to bylo osmdesát procent těch, kteří sedí v této budově, kteří pozdvihli

své ruce s nějakou žádostí. Ukaž, Pane, že my nejsme schopni bez Tebe jít. Musíme Tebe mít den co den. Ty jsi naším žitím, naší radostí, zdravím, Ty udržuješ naši sílu, Ty jsi oporou, záštitou a štítem před nepřitelem.

Nemohli bychom bojovat ten boj života bez Tebe. Bylo by to naprosto nemožné, a tak musíme se spoléhat jedině na Tebe. Neboť víme, že kráčíme temnou, bezútěšnou krajinou. Na každé straně nás obkličuje nepřítel, chystá nám osidla a nástrahy. Naše stezka, Pane, je posetá nástrahami nepřitele, který nás chce srazit.

¹⁰ A rovněž víme, že na konci cesty se nachází to dlouhé tmavé údolí, které se nazývá smrt, a kterým musíme projít. Ó, Pane, kdo potom podrží naše ruce? Chceme Tě tedy znát už nyní, Pane. Chceme si být jisti tím, že Ty držíš naše ruce a my Tvou ruku, a že můžeme mít zakotvenou jistotu, že až přijdeme do toho posledního velikého okamžiku našeho života, který nás uvede do dveří, které slují smrt, že budeme moci říci se svatými v oné dávné době: „Znám Jej v moci jeho vzkříšení, vím, že když zavolá, vstanu zprostřed těch mrtvých.“

¹¹ Nyní, Otče, Bože, chceme se modlit za požehnání pro tyto žádosti a naše sejití. Požehnej svému Slovu. A kdybych řekl něco v rozporu s Tvým Slovem a Tvou vůlí, Ty stále ještě máš sílu uzavřít ústa, jak jsi to učinil ve lví jámě, když se v ní nacházel Daniel. A prosíme, Pane, abys dnes večer otevřel naše uši a srdce, a stvořil v nich hlad a žízeň. Necht' lidé budou tak žízniví, že nebudou schopni spát ani odpočívat, dokud nepřijde Utěšitel.

¹² Věříme, že žijeme v posledních dnech, ve stínu Jeho příchodu. A vlastně tam směřuje to poselství, Pane. Je pro varování lidí, aby byli opatrní. A dovol nám, abychom ihned vylezli z ulity, odložili ji stranou na lavici, a řekli: „Pane Bože, jsem schopen Tebe přijímat. Necht' Tvůj Duch ve mně vzplane. Formuj mne a učíš podle vůle své. Vydávám své srdce, svou sílu, a vše pro Tebe.“

¹³ Slyš nás, Pane. Nechceme být viděni tohoto sychravého večera. Nejsme tu jen kvůli tomu, že nemáme kam jít. Jsme zde za jistým důležitým a posvátným účelem v našich srdcích, totiž, přiblížit se k Tobě, a to u vědomí, že jsi zaslíbil, že když se k Tobě přiblížíme, pak se i Ty přiblížíš k nám. A to je důvod, proč jsme zde. Kdo přichází lačný, lačný neodejde. „Blahoslavení, kteříž lačnější a žíznější spravedlnosti,“ řekl Ježíš, „nebo oni nasyceni budou.“ A prosíme-li za chléb, neobdržíme kámen. Máme tu jistotu. A prosíme-li za rybu, nedostaneme hada. Ale Bůh, náš Otec, nás bude krmit manou z nebe,

svým Slovem a svým Duchem, který vydává svědectví o NĚm. Odpověz na naše modlitby, Pane, a rovněž na naše žádosti, když budeme na Tebe očekávat. Ve jménu Ježíše Krista prosíme. Amen.

¹⁴ A nyní ti, kteří mají Písmo, mohou otevřít se mnou svatého Jana, 14. kapitulu. Chceme zahájit ve 14. kapitole svatého Jana. A začneme kolem 14. verše, svatý Jan 14, 14 a přečteme si odstavec z této kapitoly. Tedy, tam se nachází kontext toho, o čem chci dnes večer promluvit.

¹⁵ A zapamatujte si, ti z vás, kteří mají Bible s červeným tiskem, to je v červené barvě. Jsou to slova samotného Ježíše, která vyřkl, a proto můžeme s jistotou spočinout, neboť se jedná o to, co vyřkl On. „Nebe a země pomínou, ale slova má nikoli nepomínou“

Nyní budeme číst od 14. verše 14. kapitoly.

Budete-li zač prositi ve jménu mém, jáť učiním.

Jaké požehnané zaslíbení!

Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte.

A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky,

Toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmouti. Nebo nevidí ho,...

Nyní pro ty z vás, kteří to budete číst v řecké Bibli, spatříte tam nikoliv... vidět tam znamená „porozumět.“

„Neboť svět ho porozumět nemůže.“ To je vskutku tak. Čtĕme to tedy znovu.

Toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmouti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, (koho? Utěšitele) neboť u vás nyní přebývá, (přítomný čas) a ve vás bude.

O koho se tedy jedná? Toho stejného Utěšitele.

Neopustímť vás sirotků,...

Všichni víme, že „Já,“ to je osobní zájmeno.

... přijduť k vám.

Ještě maličko, a svět mne více neuzří, ale vy uzříte mne; nebo já živ jsem, i vy živi budete.

V ten den vy poznáte, že já jsem v Otci svém, a vy ve mně, a já ve vás.

A zde bude centrální bod mého uvažování, ale budeme ve čtení pokračovat ještě kousek dál. Dovolte mi to tedy přečíst ještě jednou.

V ten den (ten veliký den, soudný den) v ten den vy poznáte, že já jsem v Otci svém, a vy ve mně, a já v vás.

Kdož by měl příkázání má, a ostríhal jich, onť jest ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a jáť jej budu milovati, a zjevím jemu samého sebe.

Řekl jemu Judas, ne onen Iškariotský: Pane, jakž jest to, že sebe nám zjeviti chceš, a ne světu?

Totíž kosmu, „světovému řádu.“ Máte-li tam poznámky, můžete si toho všimnout. V mé to je pod „g,“ a je tam řečeno „kosmos neboli světový systém.“ Ty církve atd., vidíte.

... jakž jest to, že sebe nám zjeviti chceš, a ne jim? Jak to můžeš učinit?

Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Miluje-li mne kdo, slova mého ostríhati bude, (amen) a Otec můj bude jej milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u něho učiníme.

Kdožť nemiluje mne, slov mých neostříhá;...

Může ostríhati církevní nařízení, ale jedná se o Jeho slova, vidte.

... neostříhá; a slovo, kteréž slyšíte, neníť mé, ale toho, kterýž mne poslal, Otcovo.

Toto mluvil jsem vám, u vás přebýváje.

Utěšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, onť vás naučí všemu, a připomenet vám všecko (totíž Jeho Slovo), což jsem koli mluvil vám.

Za jakým tedy účelem poslal Bůh Ducha svatého? Nechtě On udělí požehnání svému Slovu.

16 Ježíš řekl: „V ten den vy poznáte, že já jsem v Otci svém, a Otec ve mně, a vy, já ve vás a vy jste ve mně.“ Inu, jestliže to máme říci...

17 Pamatujte, to bude na pásku.

Před nedávnem mi zavolał křesťanský obchodník z Louisville a řekl: „Je to ostuda, Billy, že taková poselství jako to, které jsi kázal včera večer, nezazní pro čtyřicet tisíc lidí, místo těch sto padesáti, dvou set, tři set lidí ve tvé malinké modlitebně.“

18 Řekl jsem: „Pane, za šest měsíců, pokud Pán bude prodlévat, uslyší to celý svět kolem nás.“ Vidíte?

Tyto pásky půjdou kolem světa, kolem dokola. A proto zde vyučujeme tomu, o čem věříme, že je pravdivé, co jsme shledali, že nám Bůh potvrdil jakožto pravdu.

19 Tedy, co bylo Božím cílem, proč poslal Ducha svatého? Poznamenal jsem si zde Jana 14, počínaje 14. veršem, ale můžete si přečíst jakožto základnu celou kapitolu. Shledáváme zde, že Božím úmyslem proč poslal Ducha svatého, byl úmysl jediný, totiž aby sám Bůh mohl přebývat ve své církvi a skrze církve pokračovat ve svém plánu. Totiž, že Bůh byl v Kristu a skrze Něj pokračoval ve svém plánu, a z Krista vstoupil do církve a pokračoval ve svém díle skrze církve.

20 Nyní víme co je Duch svatý. Nalezli jsme to včera večer, On je Bůh.

Když uvažujeme o Bohu, Otci, jak zde bylo řečeno Ježíšem, Jeho Otcem; Bůh, Syn, jakožto Ježíš; Bůh, Duch svatý, jak Jej nazýváme dnes. To vůbec neznamená, že máme tři samostatné, odlišné Bohy. To znamená, že máme jednoho Boha ve třech úřadech.

Dovalte nám to říci takhle. Všechno čím byl Bůh, vlil do Krista, neboť On sám sebe vyprázdnil a vlil to do Krista. „A Kristus byl plnost Božství tělesně.“ Všechno, čím byl Jehova, vlil do Krista.

A všechno, čím byl Kristus, vlil do církve, ne do jednotlivce, nýbrž do celého těla. A zde, kde se shromažďujeme spolu v jednotě, máme moc. Vše, čím byl Bůh, bylo v Kristu, a vše čím byl Kristus, je v tobě.

„Neboť Bůh tělem učiněn jest a přebýval uprostřed nás.“ 1. Timoteovi 3,16, pokud si děláte poznámky: „A v pravdě veliké jest tajemství pobožnosti, (že) Bůh zjeven jest v těle, a my jsme se Jej dotýkali. Boha, Jehovu, učiněného tělem, který chodil po zemi a spatřili jsme Jej našima očima.“

²¹ Víte, ve stejné kapitole u Jana 14 Filip řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a dosti jest nám...”

²² Ježíš řekl: „Tak dlouhý čas s vámi jsem, a nepoznal jsi mne? Filipe, když jsi viděl mne, viděl jsi Otce, a kterak ty praviš: Ukaž nám Otce?“ Bůh byl učiněn tělem.

²³ Zde to máme. Otec byl Bohem nad vámi, jak říkáme. Byli jsme od Adama. Bůh, Otec, byl nad Mojžíšem a nad dětmi Izraelskými, v ohnivém sloupu. Potom Bůh s námi, v Kristu, chodil s námi, rozmloval s námi, jedl a spal s námi. Bůh nad námi, Bůh s námi, a nyní Bůh v nás. Vše, čím byl Bůh, sestoupilo do Krista, vše, čím byl Kristus, sestoupilo do církve.

Co je to? Bůh, který v tobě působí. Všude na světě, kde na tebe zavolá, kdekoliv jsi, On působí na tebe ke konání své dobré vůle. Jak bychom za to měli Bohu děkovat! Bůh, Duch svatý, je poslán za účelem toho, aby Bůh přebýval ve své církvi a konal v každém věku, vypůsobil svou Božskou vůli.

²⁴ Když se ti někdo posmívá, neposmívá se tobě, posmívá se Tomu, který tě poslal. „Blahoslavení budete, když vám zlořečiti budou a protivenství činiti, a mluvití všecko zlé o vás, lhouce, pro mne. Blahoslavení budete.“ A znovu: „A takž i všichni, kteříž chtějí pobožně živi býti v Kristu Ježíši, protivenství míti budou.“

Neboť Bůh se dal poznat v Kristu, a oni Jej nenáviděli. Kdo jej nejvíce nenáviděl? Církev. Církev Jej nenáviděla nejvíce ze všech. Nenáviděla Jej více než nějaký opilec. Nenáviděla Jej více než všichni ostatní lidé. Byla to církev, která Jej nenáviděla. A proto, když zde máme kosmos, „světský řád, svět Jej nepoznal,“ to znamená tak zvaná „církev,“ nepoznala Jej. „Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho.“

„Kteríž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho.“ Ó, jak bychom Jej měli milovat a velebit! Božím úmyslem a touhou bylo mít obecenství!

²⁵ Předtím než opustíme náš text, chceme ještě použít tento příklad: za dnů Rut, podle zákona vykoupení, když Noemi opustila svou zem, a to kvůli zkoušce, těžkostem. Odešla do moábské země, která byla vlašným křesťanstvím, jen podle jména. Neboť Moábsťi se odvozují od Lotovy dcery a byli tak zvaní, ale zmatení věřící. A potom umřel její muž a dva její synové. A na cestě domů Noemi... Rut a Noemi, její... jedna její snacha, Orfa, ona řekla, že se vrátí do své země, ke svým bohům, do své církve, ke svému lidu. A Noemi se

pokoušela přimět i Rut, aby se vrátila zpět, ale ona řekla: „Lid tvůj lid můj, a Bůh tvůj Bůh můj. Kdekoli umřeš, umřu, a tu pochována budu. Ale zpátky se nevrátím.“

²⁶ Tak je to s člověkem, který byl uchopen viděním. Nezáleželo jí tedy na tom, co řeknou její lidé: „Staneš se tam blouznivcem, a tak dále.“ Na tom Rút vůbec nezáleželo. Měl se pouze splnit Boží úmysl.

²⁷ A stejně tak, jak dnešního večera žízníte po Duchu svatém, je ve vás něco, co vás táhne, ten Boží úmysl ve vašem životě, který se musí naplnit, tak jak to bylo s Rút.

²⁸ Ten příběh je vskutku nádherný! Nemohu se od toho prostě během tak krátké doby odpoutat. Zákon vykoupení je vám jistě znám, když Bóz... znáte příběh Rut, která sbírala na poli klasy a nalezla přízeň u Bóze. A předtím, než se s ní mohl oženit, musel vykoupit všechno, co ztratila Noemi. A jediný, který mohl vykoupit propadlý statek Noemi, podle zákona vykoupení, byl blízký příbuzný, předtím než mohl vykoupit, musel být příbuzným. A to byl její nejbližší příbuzný. A on musel vykonat veřejné znamení před bránou, nebo veřejné vyznání, že vykoupil všechno, o co přišla Noemi. A Bóz to učinil tak, že sejmul botu před staršími a řekl: „Jeli zde přítomen někdo, kdo má něco co patří Noemi, nechť zví, dnes jsem to všechno vykoupil.“

²⁹ A tak to vykonal Bůh, řídil se svými vlastními zákony. Bůh vám nemůže dát nějaký zákon, abyste se jím řídili, a sám se řídit jiným. On se řídí svými vlastními zákony. A potom, aby Bůh mohl vykoupit ztracenou církev, ztracený svět, ztracené stvoření Boží, On, který je ve svém Duchu nekonečný, aby vykoupil lidské pokolení, sám Bůh se stal naším příbuzným, mužem, Synem, kterého On stvořil v lůně Marie. A potom vztyčil prapor neboli svědectví za bránou Jeruzaléma, byl sám vztyčen mezi nebem a zemí, a umřel, a vykoupil všechno. A svým krvácením posvětil církev, ve které by sám mohl přebývat a mít obecenství, a společenství s ní, to vzdělání společenství, které bylo ztraceno od ráje, kde Bůh sestupoval každého večera, blížil se čas jít na bohoslužbu.

Všimli jste si, sám Bůh sestupoval spolu s chladem večera a západem slunce. Něco na tom je, když se ta doba blíží, lidé začínají uvažovat o kostele a o Bohu, křesťané. Když spatřujeme západ slunce, uvědomujeme si, že slunce zapadá.

³⁰ A On přicházel v chladu večera a měl s nimi společenství. A tam

On ztratil to společenství, neboť nadále mu to znemožnil hřích.

A později když byl učiněn tělem a přebýval mezi námi, a to za tím účelem, aby se mohl opět přiblížit k lidem a žít v nich, a obnovit je opět do stavu obecenství se sebou samým, a vrátit jim zpět jejich Bohem daná práva. A On to ve skutečnosti i učinil.

³¹ To je účel Ducha svatého. To je Otec, to je Bůh Otec, který znovu přebývá ve vás a koná své plány za tím účelem, aby ukončil svůj plán vykoupení, působí tedy skrze vás, dělá z vás své spolupracovníky; určuje vám místo, dělá z vás účastníky záchraně padlého bratra a padlé sestry, dává vám svého Ducha a svou lásku, abyste šli vyhledat ztracené, obdobně jak to učinil On v rajské zahradě: „Adame, Adame, kde jsi?“ To je co působí Duch svatý v muži a ženě. Když to zasáhne jejich srdce a nalezne tam svůj příbytek, pak tam vznikne hlad a žízeň po záchraně ztracených duší.

A v tom je ta svízele dnešní bohoslužby. Není v tom dost toho doteku Ducha, abychom šli hledat ztracené a umírající duše. Více záleží na získání pověsti, nebo církvi, stavbě, denominaci, místo programu záchraně duší. Je to žalostné! Mohli bychom o tom říci mnohem více.

Bůh vlil samého sebe do Krista. Tak je to.

³² Kristus vlil samého sebe do církve. A proto nyní dávejte pozor: „V ten den vy poznáte, že já jsem v Otci svém, a vy ve mně, a já ve vás. V ten den vy to poznáte.“ Neboť jako celek to je jeden plán vykoupení dolů sestupující, Bůh navracející se zpět, aby přebýval uvnitř a bydlel, a měl obecenství se svým lidem, jak to dělal na počátku.

Tedy, potom, jakmile dostane svou církev do stavu řeči, dostane svou církev do stavu, kde sám může skrze ni protékat, kde může milovat, přesvědčovat, mít obecenství s ní, pak sem přichází ráj. On vezme svou církev zpět tam, kde ona Její opustila, zpět do ráje, tam, kde upadla. Tam, kde to mělo svůj prvopočátek, nebo pád. Tam to bude přivedeno zpět, ve stavu čistoty vykoupení, bude to přivedení zpět na toto místo.

³³ Církev byla po nějakou dobu ve světě. A ve skutečnosti byla církev po reformaci, po patnácti stoletích temných věků... Luther byl prvním reformátorem, který vystoupil po tom hloučku apoštolů. A když vystoupil Luther, Bůh „vyklopil“ trošku Ducha a vylil na církev, jakožto ospravedlnění. A potom za dnů Wesleye vylil ze sebe trošku více, v posvěcení. A když věky pokračovaly dál, až do konečné doby, Bůh naplňoval svou církev. Jen se podívejte kolem sebe, a přesvědčíte se, zda je to pravda či ne.

³⁴ Podívejte se na luteránský věk, vy, kteří čtete dějiny, podívejte se na jejich probuzení a na to, co oni vykonali. Podívejte se, o kolik větší bylo probuzení Wesleye, o kolik víc síly měli, ač představovali menšinu. Pozorujte za dnů letnic, jaké oni měli probuzení, jak veliké, jak dalekosáhlé.

³⁵ Rovněž náš Nedělní host, ty katolické noviny, připouští, že letniční obrátili jeden a půl milionů lidí během pouhého roku, a předstihly tak všechny ostatní církve dohromady. Vystřídali tak katolíky, kteří tvrdí, že získali milión. Je to zveřejněno v jejich Nedělním hostu, jejich novinách, které se nazývají Nedělní host, tam zveřejnili zprávu, že byli předstiženi letničními.

A pamatujte, letniční obrácení je obrácení spojené s naplněním Duchem svatým. V té menšině, ve které začali, tam podél aleje, se starou kytarou. A ženy neměly ani na pár punčoch. Leželi při železniční trati a sbírali semínka kukuřice, drtili je, a dělali si z toho chléb pro své děti. Ale co z toho vzešlo? Nejmhutněji postavená církev v dnešním světě, nikoliv v očích tohoto světa, ale v očích Božích, neboť On tím dokazuje, co pro ně vykonal. On vlévá sám sebe do nich, vlévá to do nich.

³⁶ Všimněte si, co se stalo, Bůh vlil sám sebe do nich. Církev se dostala do takového stavu po době Lutherově a Wesleye, a probuzení je nyní na letničních, a nyní ten věk, do kterého vstupujeme, skrze toho stejného Ducha svatého, jen s ještě větší (dávkou) toho. Inu, tehdy, když byli zachráněni luteráni, oni obdrželi částku Ducha svatého. Když byli posvěceni metodisté, to byl skutek (dílo) Ducha svatého. Vidíte, to byla částka Ducha svatého. „Oni bez nás nebudou dokonalí,“ praví Písmo. Vidíte?

³⁷ A nyní Bůh, jelikož světlo začalo svítit v těch posledních dnech, On se od nás naděje velikých věcí. Neboť: „Kde je mnoho dáno, tam bude mnoho požadováno.“ A tak On bude od nás požadovat mnohem víc než od luteránů, nebo metodistů, neboť my kráčíme ve větším světle, s větší mocí, s větší... s větším svědectvím, než měli oni. Máme větší svědectví o vzkříšení. Máme věci mnohem pevnější, mnohem jistější než měli oni.

³⁸ Ale je to tak, jak jsem to řekl nedávno luteránskému kamarádovi.

Oni řekli: „Co vlastně máme?“

Řekl jsem: „Jistý muž zasel obilí. Vzešlo první stéblo a on řekl: „Díky

Pánu, mám úrodu obilí!“ Potenciálně ji měl, ale měl ji jen v rané formě. A později se stala stvolem.“

A na vrcholku se ukázal pyl, to byli metodisté.

³⁹ Kdybyste pozorovali přírodu, spatřili byste působení Boha. Vězí v tom záhada, která to tajemství doprovází. Vidíte? To je pozorování přírody, sledování, jak se chová, jaké je období a doba, a můžeš poznat, kde žiješ. Pozorujte věk.

⁴⁰ Metodisté byli tedy tím pylem. Pohlíželi na luterány a pravili: „My jsme obdrželi posvěcení, vy na tom nemáte žádný podíl.“

A dál a dál, z toho pylu, z těch metodistů, vzešlo zrno. To byly letnice. A jsme zde, ospravedlnění, jeden stupeň toho, posvěcení další stupeň toho. Duch svatý, další stupeň z téhož, letnice. Luther, Wesley, letnice.

⁴¹ Co tedy působí letnice? Přirovnal jsem to tak, neboť v letnicích to bylo přivedeno zpět, nikoliv zelený list, nikoliv pyl, nýbrž...

Zrno nemůže říci pylu: „Nemám pro tebe upotřebení.“ Nebo, pyl nemůže říci listu: „Nemám pro tebe upotřebení,“ neboť tentýž život, který byl v listu, zformoval pyl. Tentýž život, který byl v pylu, zformoval klas.

A byla to luteránská církev, která zformovala církev Wesleye. Byla to církev Wesleye, která zformovala tu letniční.

Ale letniční, co ona představuje? To je přivedení k původnímu stavu téhož zrna, které padlo do země na počátku, a znovu přineslo plnost letniční moci, skrze křest Duchem svatým, vidíte tedy, v posledních dnech. Ó, to je veliká věc, hledět, věřit, a hledět na to.

⁴² To je nyní ten věk, ve kterém žijeme, ten věk, to je něco, co převyšuje letnice.

Letnice se usadily v organizaci a začaly napodobovat hodně z těch organizací, „Jsme to, jsme ono.“ To je v souladu s přírodou. Proti tomu nezmůžete nic. Taková je příroda. Oni tak budou jednat. Takový je pro ně plán, aby takto jednaly.

Ale církev se pohnula kupředu. Vešla do něčeho většího a mohutnějšího. A to je navrácení darů.

A mnozí letniční lidé nevěří v božské uzdravení a přisluhování andělů, a moc Boží. Mnozí letniční, tato vidění, která mi jsou dána, nazývají „dáblem.“ Mnohé organizace s tím nechťejí dokonce mít nic do činění,

ty letniční. Vidíte. Pohnuli jsme se dál, než to. Tak jako metodisté nazývali letniční „blázny,“ za to, že mluvili v jazycích. Jako Luteráni nazývali metodisty „blázny,“ za to že křičeli. Vidíte?

Ale to všechno vycházelo z Ducha svatého, dokud ta veliká církev nebyla naplněná a nebařala naplno, haleluja, (bratr Branham zaklepal dvakrát na kazatelnu vyd.) následkem síly Všemohoucího Boha. Dokud nedospěla na to místo, kde může nyní sama, skrze církev, konat skutky samotného Ježíše. Jsme blízko, přátelé.

⁴³ Dovolte mi se tu na okamžik zastavit, abychom postihli Bohem určený důvod: umístění Ducha svatého do církve, ukázat vám jiný předobraz, abyste to věděli. Dávno ve Starém zákoně, když se dítě...

Někdo si postavil dům. Dostal nevěstu, to je první věc.

Potom se stal velkým člověkem, jako nějaká organizace. To bylo v pořádku.

Další věc, která se stala v tom domě, to bylo narození. Tak je to, když Duch svatý, vidíte, když přichází jiný duch, který byl synem. Ten syn neměl plnou zodpovědnost, stejně tak nebyl dědicem, dokud nedospěl do určitého věku. A musel se nejdřív projevit. Ano. A potom, existoval zákon adopce. Pro vás kazatele, „Přijetí za syna,“ mluvím právě o tom, vidíte, dospěl do takového stavu, že byl adoptován (osvojen). Ježíš nám o tom poskytl nádherný příklad na hoře proměnění.

⁴⁴ A jak jsem už řekl, Bůh, ač bude konat cokoli, nikdy nevybočí mimo rámec svých vlastních zákonů.

Máte-li třeba v horách artéskou studni, ze které voda tryská až do vzduchu. A na druhém pahorku máte vyprahlou úrodu. Můžete se postavit na ten pahorek a volat: „Ó, vodo, přiteč sem, a zalej mou úrodu! Ó, vodo, přijď sem na mou úrodu!“ Nikdy se to nestane. Ale využijete-li zákona gravitace, můžete tu vodu dostat na tu úrodu.

⁴⁵ Pokud zde leží nějaký nemocný člověk, nebo se nachází nějaký hříšník, nebo člověk, který chce být v pořádku, a nemůže se vzdát opilství, kouření, nemůže se vzdát žádostí a jiných věcí. Budeš-li postupovat podle Božích zákonů, dovolíš Duchu svatému vejít dovnitř, pak takový člověk už nepatří sám sobě. On zastaví tyto věci, neboť se jej zmocnil Duch svatý. A budete jednat podle Božích zákonů, Božích nařízení.

⁴⁶ Tak tedy, ve Starém zákoně, když se tam narodilo dítě, oni ho pozorovali a sledovali jeho chování, jak se chová.

A potom otec, který byl význačným obchodníkem ve své době, byl ve svých čtyřiceti nebo padesáti letech, a jelikož neměl čas se věnovat vyučování svého dítěte, aby... v těchto dnech nebylo veřejných škol, jak to máme nyní, a tak přivedli někoho, komu se říkalo vychovatel nebo pěstoun, zkrátka byl to domácí učitel. A ten učitel byl ten nejlepší, kterého mohli najít, aby byl skutečně věrný a říkal otci celou pravdu.

47 A když ten chlapec dospěl do určitého věku, řekněme do maturity. Jestliže ten chlapec byl obyčejným lajdákem, ničemou, neměl zájem o to, co otec podnikal, měl na mysli jenom flirtování a běhal za ženami, nebo pil a hrál hazardní hry, nebo závodil na koních, takový kluk bude synem navždy, ale nikdy nebyl umístěn na pozici dědice celého otcova jmění.

Ale jestliže byl dobrým chlapcem a měl zájem o to, co otec podnikal, a osvědčil se jako řádné dítě, pak následovala ceremonie. Vzali jej na veřejnost, a oblékli do bílého roucha a vystoupili na podium, aby to mohlo vidět celé město. A potom byly oslavy a slavnost, a otec vykonal ceremonii adopce. Adoptoval svého vlastního syna do svého podniku, a potom tento syn měl stejná práva se svým otcem. Jinými slovy, kdyby to bylo dnes, jméno syna by se dostalo na šekovou knížku, a bylo stejně tak dobré, jako otcovo.

48 Pozorujte, co učinil Bůh. Když se narodil jeho vlastní Syn, dovolil mu chodit po třicet let a podroboval jej zkoušce znovu a znovu. A potom jej podrobil těžké zkoušce po dobu následujících tři a půl let. A na konci tohoto tvrdého zkušebního období, když spatřil, že jeho Syn je ve věcech Otce svého, byla hora Proměnění, v knize Lukáše, vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana, tři svědky, a vyšel na vrcholek hory a tam Bůh předvedl právoplatnost adopce. Pohleděli a spatřili Ježíše, a jeho roucho se skvělo jako blesk. A zastínil jej oblak, a hlas promluvil z toho oblaku: „To jest ten Syn můj milý, jeho poslouvejte. Já se nyní posadím a nebudu už mít co říci. Co řekne On, bude zákonem a pravdou.“

49 Nyní církev prošla touto školou. Provádala se už před nějakým časem, dosti dávno a stala se denominací, organizací. Ale všimněte si, narození přineslo ještě něco jiného. A nyní to dospělo do takového místa, kde letniční církev se znovuzrozením byla podrobená testům a zkouškám, a nyní se dostala do takového stavu... Bůh nejedná s církví pouze jako s nějakou organizací. Nejedná s církví pouze jako s nějakou skupinou lidí.

On jedná s Církví jakožto s jednotlivci, s každým jednotlivě v církvi.

A nyní přišla doba... není to žádné tajemství, všichni to vidíme. Když se člověk osvědčí, a Bůh jej miluje, vezme ho někam k sobě. A tam, před anděly, něco pro něj vykoná. Povznese jej v Boží přítomnosti a obdarovává jej, naplní jej a postaví. A to je věk, ve kterém žijeme.

⁵⁰ Ten stejný Duch svátý, který zachránil luterány; který posvětil metodisty, který pokřtil letniční, nyní chystá rozhodnutí týkající se příchodu Pána Ježíše Krista. Bude to tak mocné, že do této skupiny, církve, přijde moc, která přitáhne ty ostatní z hrobů. Nastane zmrtvýchvstání. A kvůli tomu je dán Duch svátý. Co je Duch svátý? „Bez nás oni nebudou dokonalí.“ Oni žili ve své době, pod tímto. My žijeme v jiné době.

„Když se přivalí jako řeka nepřítel, duch Hospodinův povznese proti němu korouhev.“ Vidíte? Žijeme nyní v době...

⁵¹ Tehdy nebyli ani z poloviny tak chytrí, jak nyní. Neuměli udělat atomovou bombu nebo auto. Neměli vědu a takové věci, které máme my, ani ty tajemné věci, pokoušejí se říci, že člověk byl dán dohromady skrze nějaký prach, a tak dále, a když provedli nějaký rozbor, snaží se to dokázat, a z lidí udělat bezvěrce.

Ale nyní, když nám je zapotřebí toto, Duch Boží postaví proti tomu korouhev. Co to je? On vylévá svého Ducha. Potom ti, kteří odpočívají v hrobech, nebo pod oltářem Božím, jak stojí v Písmu, a lkají: „Jak dlouho, Pane? Jak dlouho? Jak dlouho ještě?“ Bůh čeká na tebe a mne. Církev čeká na mne a tebe. Čas adopce, kdy Bůh může do nás vlít svou plnost, svou moc, své vzkříšení, a když církev Kristova se takto přimkne k sobě, že Kristus se stane viditelným uprostřed nás, a vzbudí mrtvé, a my půjdeme do vytržení.

⁵² Nyní bychom chtěli říci, za chvíli ukázat, že pouze ti, kteří byli naplnění Duchem svatým, půjdou ve vytržení. „Nebo jiní pak mrtví neožili, dokud by se nevyplnilo těch tisíc let.“ To souhlasí. Pouze Duchem svatým naplnění lidé byli těmi, kteří šli do vytržení. Nyní, Bože, dej Ducha svatého...

⁵³ Mám zde další místo Písma, u Jana 14,12. Je nám dobře známé místo Písma, všem přítomným ve zdejší modlitebně.

Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne...

Nuže, nedovolte teď, aby to slovo „věří“ vás nějak zarazilo. V nominální církvi se říká: „Ano, věřím. Jistě, věřím, že Ježíš Kristus je Syn Boží.“ Dábel tomu věří zrovna tak. Ano prosím, Bible praví, že ano.

Ale Písmo praví u Jana, že:

„Nikdo nemůže nazvat Ježíše Kristem, leč skrze Ducha svatého.“

Ve skutečnosti jste skrze Písmo... dovolte se mi tu na okamžik zastavit, dříve, než ukončím čtení. Vy nejste obráceni, dokud nepřijmete Ducha svatého. To souhlasí.

⁵⁴ Věříte „na.“ Duch svatý k vám promluvil a vy jste Jej veřejně vyznali. Dábel má tu stejnou fintu. „Věřím mu, že On je Synem Božím.“ Tak jedná dábel. Ale vy kráčíte k Němu.

Když byl povolán a ospravedlněn Petr, skrze to, že uvěřil v Pána Ježíše Krista, a u Jana 17,17 je Ježíš posvětil svým Slovem, neboť Slovo bylo pravdou. A On byl Slovem. Jan 1 praví: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi.“ On byl Slovem, a On je rovněž posvětil. On řekl: „Otče,“ promlouvaje do Ducha, který byl v něm, „posvěcuji je skrze Slovo Tvé,“ On sám, vložení svých rukou na ně. „Slovo tvé pravda jest.“ Sotva, co byl Slovem přiveden do existence, v lůně ženy; ó, bylo to pro něj totálně nemožné, aby byl dokázán čímkoli jiným než právě tím Slovem Božím. „Posvěcuji je.“

⁵⁵ Dal jim sílu proti nečistým duchům. Oni tedy šli. Jejich jména napsal do Knihy života Beránka. A tak je poslal, a Jan... Matouš 10, a dal jim sílu nad nečistými duchy, aby konali skutky, a tak dále. A oni se vrátili s radostí, řkouce: „Také i ďáblové se nám poddávají.“

On jim odvětil: „A však z toho se neradujte, že se vám poddávají duchové, ale raději se radujte, že jména vaše napsána jsou v Knize.“ A Jidáš byl s nimi. Vidíte, jak blízko k tomu mohl přijít, přímo skrze ospravedlnění do posvěcení. Ale kdy ukázal svou barvu? Kdy se odhalil? Před letnicemi, tam ukázal svou barvu.

⁵⁶ Pozorujte tedy, ten duch bude nábožný a svatouškovský jak to je jen možné, dokud nepřijde k Duchu svatému, a tam se ihned vyloučí sám. To je ten duch (copak to nevidíte?), který působí, antikrist. A Ježíš řekl: „Budou si v těch posledních dnech tak blízko, aby svedli pokud možno i vyvolené.“ Pamatujte, to spatří pouze ti vyvolení.

Bůh si povolává skrze vyvolení. Nejste šťastní, že jste jedni z nich? (shromáždění praví: „Amen.“ vyd.) Copak, vy kteří jste dnes večer přítomni, u vědomí, že něco ve vašich srdcích vás táhne... „chci Ducha svatého, já to chci, Pane, ve svém srdci“? To je proto, že Bůh vložil tvé

jméno do Beránkovy knihy života před založením světa. On to řekl.

„Žádný nemůže přijít ke mně,“ řekl Ježíš, „jediné leč Otec můj přitrl by jej. A všem, kteří ke mně přijdou, dám věčný život.“ Co je tedy věčný život? Duch svatý. „Věčný život,“ vezměte to slovo a prožente je řečtinou, a tam stojí Zoe. Zoe je Duch svatý. „Všecko, což mi dává Otec, ke mně přijde, a tomu, kdož ke mně přijde, dám Ducha svatého a vzbudím jej v ten den nejposlednější. Učiním to,“ řekl. Není v tom žádné „a co jestli.“

„Já učiním. Všichni, kteří přijdou, dám jim věčný život.“ On vstane, neboť má věčný život. On musí přijít. Nemůže zemřít, tak jako nemůže zemřít Bůh.

⁵⁷ Drazí přátelé z celého okolí a z tohoto malého města, kdybych jen mohl svým lidským hlasem vložit do vašich srdcí jak důležité je přijmout křest Duchem svatým. Bylo by to nejnádhernější zjevení, jakého se ti kdy ve tvém životě dostalo. Spatřit co... musí se to stát.

Dovolte mi, aby to bylo jasné: „Nejste obráćeni.“

⁵⁸ Petr nebyl obráćen. On věřil v Pána, následoval Jej. Ježíš mu řekl, kým on byl, a přiměl jej k následování sebe. On mu dal moc proti nečistým duchům a posvětil jej. Ale po tom všem, kdy se stal hlavním řečníkem této skupiny, katolíci by rádi řekli, že „byl biskupem církve, nebo papežem,“ cokoliv by to bylo, vrchním představeným církve, a přece v tu noc zrady Ježíš řekl: „Miluješ mne, Petře?“

A on řekl: „Pane, víš, že tě miluji.“

Řekl mu: „Pas moje ovce.“ To řekl třikrát.

A Petr řekl: „Víš, že tě miluji, jsem hotov s tebou jít do konce, půjdu s tebou i na smrt,“ a tak dále.

⁵⁹ On mu řekl: „Nezaspívá dnes třikrát kohout, až prvé... nezaspívá dnes kohout, až prvé třikrát zapřeš, že neznáš mne.“ On řekl: „Ale, Petře, modlil jsem se za tebe.“ Poslyšte. To není ještě konec toho příběhu. „Ale já jsem prosil za tebe. A když se ty obrátíš, potom posilňuj bratry.“

„Až se obrátíš.“ On křičel. Snad i tancoval v Duchu. Konal všechno možné, ale ještě nepřijal Ducha svatého. „Až se obrátíš, posilňuj bratry,“ tak to jest, „vykonej můj plán.“

⁶⁰ Dovolte mi přečíst Jana 14,12. Ve 14. kapitole a 12 verši Ježíš řekl: „Amen, amen pravím vám: Kdož věří...“ a nejsi s to věřit... „věřit

ve mne.“ Můžete mu pouze věřit. Kdo tomu rozumí nechť řekne „Amen.“ (Shromáždění praví: „Amen“ vyd.)

⁶¹ Vzpomínáte, ve Skutcích 19. Nerad bych to zde zastavil, ale musím to říci, tak jak mi to přichází. V 19. kapitole Skutků kde je řeč o tom baptistickém kazateli, který byl obráceným právníkem a kázal, zachraňoval duše. A byla tam veliká radost, oni jásali a křičeli během shromáždění. Skutky 18, Akvila a Priscilla, zmínili jsme se o tom už včera večer, oni jej šli navštívit. Věděli, že on byl významným mužem a písmákem. A on dokazoval pomocí Bible, že Ježíš byl Synem Božím, i když neznal nic, kromě křtu Jana. On ještě nevěděl co je to křest Duchem svatým. A tak on řekl...

Akvila a Priscilla, ti manželé, bezvýznamní výrobci stanů, Pavel rovněž vyráběl stany. A oni přijali Ducha svatého skrze Pavlovo učení. Řekli: „Máme jistého malého bratra, který sem přichází. Dovolme mu, aby nám o tom něco řekl.“

A když Pavel přišel a slyšeli jej kázat, věděli, že on je tím velikým mužem, on řekl: „Přijali jste Ducha svatého uvěřivše?“

Oni odvětili: „Ani nevíme... nevíme, že jest nějaký Duch svatý.“

On řekl: „Načež tedy,“ řecké slovo zde použité vlastně znamená, „jak tedy jste byli pokřtěni?“

Řekli mu: „Byli jsme již pokřtěni Janem Křtitelem.“

⁶² Naslouchali tedy tomu, co řekl Pavel. Pavel totiž řekl: „Jan skutečně křtil k pokání, nikoliv na odpouštění hříchů, nýbrž k pokání, a vy jste uvěřili tomu.“

Když přijmete Krista, jakožto svého osobního Spasitele, pak věříte ke křtu Duchem svatým. Ale to není křest Duchem svatým, můj drahý baptistický příteli. To je omyl.

Jistý bratr mi jednou řekl: „Bratře Branhame,“ bylo to už dost dávno, před několika měsíci, on mi řekl: „Bratře Branhame, uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za spravedlnost.“

Řekl jsem: „Jistě.“

Řekl: „Co ještě může učinit člověk kromě toho, že věří.“

⁶³ Řekl jsem: „Toť vše, co člověk učinit může. Toť vše, co dnes může učinit, věřit Bohu. Ale Bůh mu dal pečeť obřízky,“ čím jsme se zabývali včera večer, „jakožto znamení, že On přijal jeho víru v Něj.“

A dnes, dokud Bůh...

Vy v Něj věříte, když Jej přijímáte jakožto svého osobního Spasitele. Ale když vám Bůh dává pečeť Ducha svatého, pak On vás zapečetil k vašemu věčnému cíli. Tedy, vy, baptisté, vezměte to a já budu s vámi pokračovat na téma věčné jistoty. Ano, přáteli. Neboť: „Nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterýmž znamenáni jste ke dni vykoupení.“ Nejste zapečetěni kvůli tomu, že něčemu věříte, ale zapečetěni jste Duchem svatým. Efezským 4,30: „Nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterýmž znamenáni jste ke dni vykoupení.“ To vás pečetí, pokud jste našli přízeň u Boha, a On vás pečetí Duchem svatým.

Je to tak, neboť Bible praví: „Nikdo nemůže Ježíše nazvat Kristem, jedině skrze Ducha svatého.“

⁶⁴ Snad řeknete: „Věřím tomu, poněvadž tak řekl můj pastor.“ On je v pořádku, ale to neplatí pro tebe. „Věřím tomu, poněvadž tak praví Slovo.“ To je v pořádku, ale to není pro tebe, to neplatí pro tebe.

Jediný způsob, jak můžeš říci, že Ježíš je Kristem, je, když Duch svatý vstoupí do tebe a dá svědectví, vyzná, že „On je Synem Božím.“ To je jediný způsob, jak lze poznat zmrtvýchvstání, když Duch svatý vydá svědectví. „Když pak přijde Duch svatý, ten svědectví vydávati bude o mně. Ano i budoucí věci zvěstovati bude vám, připomene vám věci, které jsem řekl.“ Něco takového nikdy nenaleznete v nějaké škole. Vidíte? On připomene vám věci, které jsem řekl.

⁶⁵ Chceme číst v Písmech ještě kousek dále, Jan 14,12.

Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti bude, a větší...

Správný překlad praví „více,“ můžete si to zkontrolovat... a větší nad ty činiti bude, nebo já jdu k Otci svému.

⁶⁶ Jestliže On šel k Otci, Duch svatý přijde. Souhlasí to? Jiné místo Písma praví: „Nebo neodejdu-li, Utěšitel nepřijde k vám, a pakli odejdu, přijdu k vám znovu a budu dokonce ve vás.“ Vidíte, to je Bůh s vámi. Nad vámi, za prvé, s vámi, v Kristu, ve vás, v Duchu svatém. Je to Bůh ve vás.

⁶⁷ Inu, „Skutky, které já činím i vy činiti budete,“ ne nějaké jiné skutky. Ale Bůh si přeje dostat Ducha svatého do vás, a pokračovat skrze ty stejné skutky, které konal v Kristu.

Skutky nebyly tak důležité v době Luthera. To byla církev Boží. To

nebyla... trošku víc jich bylo zapotřebí v době Wesleye.

Neboť „svět,“ jak praví Bible, „se bude stávat slabším a chytřejším.“ My jsme... svět se stává stále více zkažený... víme o tom. Tedy, člověk se dnes dopouští takových věcí, že před sto lety ani nikoho nenapadlo, že by lidská bytost mohla být tak krutá. „Stále krutější a bezbožnější bezbožnost konat budou, stále více,“ praví Písmo, „víc a více.“

68 A tak, Duch svatý prostě působil. Za Luthera v tom bylo trošku toho dchnutí, takový malý závan u Wesleye, a trošku hlubší vánek u letničních, nyní to dchnutí a Duch se stali jedno. Ona se sjednocuje, přináší to stejné mocné vanutí Ducha svatého, jak to On učinil onehdy, projevuje ty samé skutky, které konal On tehdy, projevuje je dnes, totožné věci.

69 Pozorujte, co řekl Ježíš: „Amen, amen pravím vám: Nemůže Syn sám od sebe nic činiti, jediné což vidí, že Otec činí. Nebo cokoli on činí, ukazuje synu. Otec přebývá ve mně, On koná tyto skutky.“ Vidíte?

70 Všimněte si, zde máme další věc, kterou bych zde rád připomenul. Ježíš řekl: „Jako mne poslal Otec. Jako,“ nyní pozorujte, „jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Jako Otec... Jak Jej poslal Otec? Otec, který ho poslal, sestoupil z nebe a přebýval v Něm.

A On vykročil. Řekl: „Nebo což jest Otci libého, to já činím vždycky.“ Vidíte? On šel a činil ty věci, které mu Otec doporučil. „Nečiním nic, leč by mi prve ukázal Otec.“ Bůh, který Jej poslal, byl v Něm. „A jak mne poslal Otec, stejným způsobem, jak mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Co to je? Bůh ve vás, konající (co?) stejné skutky, ty samé.

Ježíš řekl: „Kdo věří ve mne, kdo má ve svém nitru mne, Ducha svatého, ten kdo věří, kdo okusil mého vzkříšení, kdo ví, že jsem v něm. Ten, kdo je ve mně, zůstanete-li ve mně a Slova má ve vás.“

71 Nyní řeknete: „Zůstávám v Ježíši, ale opravdu nemohu věřit v božské uzdravení.“ To je důkazem, že On tam není.

72 „Věřím v Ježíše, nevěřím v Ducha svatého pro dnešek, nikoliv takovým způsobem jak tehdy.“ To je důkazem, že On tam není.

73 Duch svatý vydá svědectví o každém Slovu, které sám vyřkl. On není lhář. On se nikoho nebojí, žádné organizace. On se před nikým nemusí ponižovat. On něco vyřkne, a pak při tom stojí.

Jestliže nějaký vznešený, zkažený, vzdělaný člověk, nebo bychom dnes

řekli plutokrat, jestliže to oni přijmout nechtějí: „Bůh může z těch kamenů vzbudit děti Abrahamovy.“ Použije si gangstery a podloudníky, a všechno ostatní, které si vzbudí. Bůh je schopen to učinit, a také to koná. „Bůh může z těch kamenů vzbudit děti Abrahamovy.“ Někdo to vykoná, neboť On je Bůh.

⁷⁴ „Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-li ve vás, což byste koli chtěli, prostě,“ neboť si žádáte Jeho Slovo, a Jeho Slovo je život. Vyřkněte ho. Řekl-li to Bůh a jste si jistí, že ano, pak Duch svätý vyzná, že Slovo je pravdivé a potom, zde to máte, bratři. Vyřkněte to, zde to je. „Řekl-li bys této hoře ‚vrhni se.‘ A nebudeš-li pochybovat ve svém srdci, nýbrž věřit, že co jsi řekl, stane se.“ (Bratr Branham tleská třikrát rukama vyd.) To ne ty promlouváš, nýbrž Otec přebývající v tobě, On promlouvá. To nejsi ty, který promlouváš k této hoře, to je Otec, kterýž jest v tobě, on promlouvá k této hoře. A ona se musí pohnout. „Nebe a země pominou,“ řekl, „ale můj Duch... nebo má Slova nikoliv.“ Opravdu, nemohou pominout. Otec!

⁷⁵ Inu, „Skutky, které já činím.“ Bůh ve své církvi, pokračuje ve svých skutcích. A proto poslal Ducha svätého. Tedy, On o tom věděl. On věděl, že to nebude a nemůže být vykonáno takovým, nebo jiným způsobem, a proto musel poslat... Otec poslal Syna a vložil všechno, co bylo v... v Synu do vás. A stejné skutky, které činil On, ty samé skutky, které konal Ježíš, budete konat i vy, církev.

Chtěli byste činit Boží skutky? (Shromáždění praví: „Amen“ vyd.) Ježíš řekl: „Chcete-li konat skutky Boží, věřte ve mne.“ Jak mu můžeme věřit? Nemůžeš to činit, dokud nemáš Ducha svätého.

⁷⁶ Neboť nikdo nemůže říci, že On je Synem Božím, budeš jen opakovat, co řekl někdo jiný. „Bible praví, že On je Synem Božím, věřím Bibli.“ V pořádku. „Bible praví, že On je Synem Božím, věřím Bibli. Pastor praví, že On je Synem Božím, věřím pastorovi. Máma praví, že On je Synem Božím, věřím mámě. Můj přítel praví, že On je Synem Božím, věřím svému příteli.“

Ale jediný způsob, jak mohu říci, že On je Synem Božím, když Duch svätý vejde dovnitř a sám vydá svědectví, pak jistě vím, že On je Synem Božím. (bratr Branham klepe na kazatelnu čtyřikrát vyd.) „Žádný nemůže říci Ježíš je Pánem, jediné v Duchu svätém.“

⁷⁷ Aj! Nikdo promlouvající v Duchu Božím nemůže Ježíši zlořčit, nebo jeden den říci jedno, a druhý den něco jiného. To by z Něj udělalo slabocha, to by bylo koktání. Nikoliv, přátelé.

On je včera i dnes, tentýž i na věky. Každý pravý duch vydá o tom svědectví. V pořádku.

⁷⁸ Tedy, On řekl: „Skutky, které já činím i vy činiti budete,“ Jan 14,12, tedy ty samé skutky.

„Ó,“ oni namítají, „církev dnes činí větší skutky.“ Jakým způsobem?

On řekl: „Skutky, které já činím.“

Oni praví: „Dobrá, máme misionáře na celém světě, to je ten větší skutek.“

⁷⁹ Ale On řekl: „Skutky, které já činím.“ Konejte, čiňte je nejdříve, a potom mluvte o misionářích.

⁸⁰ Dnes... zmínil jsem se nedávno o Mohamedovi. Někdo mi namítl: „Mohamed je mrtev.“

„To souhlasí, on je v hrobě, ale povstane.“ On řekl: „Jestliže povstane z hrobu, pak během dvaceti čtyř hodin bude o tom vědět celý svět.“ On řekl: „Vy říkáte, že Ježíš povstal před dvěma tisíci lety, a doposud o tom neví ani třetina lidí.“

Je to způsobeno tím, že mluvíte o tom z intelektuálního pohledu. Mluvíte o tom z pohledu nějaké školy nebo vzdělání.

Kdyby celá velká církev, včetně katolické, protestantské, všechny dohromady, přijaly Ducha svatého, ten svět by ležel hluboce zakotven v křesťanství, neměli bychom takové věci jako je komunismus, neměli bychom takových věcí, jako jsou sváry, nebo nepřátelství, nečestnost, nebo nenávisť. Ježíš bude sedět na svém trůnu a my se budeme procházet uprostřed Božího ráje, majíce věčný život, živí na věky; jakožto už vzkříšení v novém těle, procházet se a nikdy nestárnout, nikdy nezešedivět, nikdy neonemocnět, nikdy nepocítit hlad, procházet se v radosti Pána, promlouvat se zvířaty. A, ó, jaký to bude den! Ale my jsme učinili všechno, kromě toho co On...

⁸¹ On řekl: „Jdouce na celý svět kažte evangelium.“ Co působí evangelium? „Ne toliko v slovech, nýbrž v moci a projevech Ducha svatého.“ Evangelium znamená manifestovat Slovo Boží.

⁸² A to nejste schopni. Inu, Ježíš o tom věděl, že On bude muset žít v církvi.

A proto, On věděl, že budeme mít intelektuální školy. A toto nemůžete obdržet v žádné intelektuální škole. Ony budou proti tomu brojit.

Neboť vše, co oni vědí, se zakládá na lidském vzdělání, nějakém vyznání víry, nebo denominaci, skrze kterou oni chtějí žít. A proto vás v tom vzdělávají a učiní členem toho těla a bratrem, budou vám citovat něco z kréda, a bude to připadat jako dobré. „Veliká svatá církev, matka, obstála v mnohém protivenství, obstála mnohou palbu.“ Tak jedná ďábel, byl vyhozen téměř z každého místa, a přesto koná to samé. Ano, příteli. O, oni se to budou pokoušet citovat.

⁸³ A tak, Ježíš věděl, že zde vznikne veliké intelektuální hnutí, stejně jako bylo za Jeho dnů, umývání Koflíků a Medenic, nošení šatů a obrácení límců, a všechno, co oni dělali, všechno možné, co dělali. On věděl, že to budou dělat, a proto řekl: „Okamžik, prosím. Neopustím vás sirotků, přijdu k vám.“ A proto řekl, „skutky, které já činím, i vy činiti budete.“

⁸⁴ Účelem, proč Bůh poslal lidem Ducha svatého, byla kontinuita prokazování Boha tomuto světu prostřednictvím nějaké skupinky lidí. Přesně tak. Nikoliv skrze nějakou konfesi, nikoliv skrze denominaci, skrze moc Jeho zmrtvýchvstání, skrze uvádění Jeho Slova do skutku, skrze uchopení se Jeho zaslíbení a postavení se na straně menšiny, a skrze víru v Boha, a můžete pozorovat, jak temné mraky se vzdálí a moc Boží přiblíží a zmocní se vás. Amen. To si On přeje. To je důvod poslání Ducha svatého. To je důvod, proč byl poslán. Víme, čím On je nyní, a že to je důvod, proč on Jej poslal.

⁸⁵ A proto, žádná jiná krev není s to posvětit lidi. Já jsem nemohl posvětit vás, a vy mne, neboť jsme se oba narodili skrze sex. Ale Ježíš se narodil bez sexu, to souhlasí, a proto Jeho krev byla tím prostředkem posvěcení. A Bůh sestoupil dolů, tělem učiněn byl, žil v něm, prolil svou krev, abychom byli posvěceni, a to zcela vypudilo vinu a hanbu hříchu. A potom, skrze víru, že jsme tomu uvěřili, Bůh sestoupil do toho lidského těla skrze posvěcení touto krví, a skrze víru vložil dovnitř sítě Abrahamovo.

⁸⁶ Věřil, že přijde ta krev, ta čistá krev, která bude zázrakem jak jeho krev, a on tam putoval i poté, když „se už rovnal mrtvému.“ Věřil Bohu po dobu pětadvaceti let, bylo mu pětasedmdesát let a věřil až do sta let. A Sára v pětadesáti letech a věřila do svých devadesáti let. „A byl už jako jeden z těch, kteří odumřeli.“

A Bůh řekl: „Aby to lidem opravdu neuniklo, vezmi jej na horu a obětuj mi jej jakožto oběť.“

⁸⁷ On řekl svým služebníkům: „Zůstaňte tu s muly a počkejte. Syn

a já půjdeme tam nahoru se klanět, a syn i já se vrátíme.“ Ó, jak se to jen může stát?

Abraham řekl: „Přijal jsem ho v podobenství zmrtvýchvstání. A vím, že ten, který mi ho dal, jakožto tomu, který povstal z mrtvých, je mocen jej vzbudit z mrtvých, jestliže jen zachovám Jeho Slovo, střežit, střežím Jeho Slovo, On je mocen jej vzbudit z mrtvých.“

⁸⁸ To promlouvá dokonale o Kristu! To je On. A skrze tu krevní buňku přišel Duch svatý, On sám se ovinul tělem, které mělo jméno Ježíš. Ta krev skrze víru posvětila cestu k povolání vykoupených, nebo vyvolených Božích. A když jsi to přijal, a Duch svatý od tebe odňal všechnu ničemnost, usídlil se uvnitř, sám Bůh, konat svou vůli.

⁸⁹ Zde, ten ničemný šéf, je mrzutý; a ten druhý starý ten-a-ten dělá to-a-to, a ten starý chlapík mluví o tom, a je proti tomu. A člověk naplněný Duchem svatým tomu všemu čelí. Amen.

⁹⁰ A oni si dávali pozor. To byli negramotní a nevzdělaní lidé, ale zpozorovali, že byli s Ježíšem. Kvůli tomu přišel Duch svatý.

⁹¹ Jistý starý rybář se neuměl podepsat. Ale on se tam postavil, a řekl: „Komu tedy máme věřit, lidem nebo Bohu?“ Amen. (Bratr Branham tleskl rukama vyd.) „Budiž vám známo, že budeme i nadále kázat ve jménu toho Ježíše.“ Aj, jaká odvaha! On věděl, že tam má domov. Jistě. Zde byl poutníkem a příchozím. On hledal město, které mělo přijít.

Co mohl pro něj znamenat ten pokrytecký kněz? On byl pod vládou Boha nebe, který vzbudil svého Syna, Ježíše Krista, a naplnil ho Duchem Božím, jenž učinil nebe a zem. Tak je to. On se ho nebál. Ne. Smrt...

⁹² Jakže, když tam přivedli toho nepatrného Štěpána, a řekli mu: „Odvolej to!“

On řekl: „Vy tvrdošíjní a neobřezaného srdce i uší, vy jste se vždycky Duchu svatému protivili, jakž otcové vaši, tak i vy.“

Oni řekli: „Zmlátíme tě na smrt!“

On odvětil: „Nemohli byste, kdyby vám...“

„Ukážeme ti, zda můžeme, nebo ne!“ A popadli ty veliké kamenné balvany a začali házet na jeho hlavu.

⁹³ On pohleděv vzhůru řekl: „Vidím nebe otevřené. Vidím žebřík

sestupující dolů. Vidím Ježíše stojícího na pravici majestátu.“ A Bible nepraví, že umřel, on zesnul. Ó, aj! Zrovna mohu vidět, jak sestupuje anděl, bere ho a kolébá, jako matka své dítě, dokud neusnul. Ó, aj! Jistě.

⁹⁴ To je účel Ducha svatého. To je důvod, proč Bůh poslal Ducha svatého. Duch svätý vám přišel dát sílu. Mám zde ještě další místa Písma, moment. Duch svätý přichází a dává vám sílu. Neměl... můžete si to vyhledat, dnes večer jsem příliš vzdálen.

Dám vám sílu, sílu v modlitbě!

⁹⁵ Když vezmete nějakou osobu, která žila uspořádaným životem, ale ve stálých porážkách. „Ó, pravím vám...“ dobrá osoba, „ó, jistě, miluji Pána, bratře Branhame.“ Pokaždé porážka, nikdy nebyla vyslyšená žádná modlitba.

Naplňte jednou takovou ženu Duchem svätým a pozorujte, co se potom stane. Když přistoupí k Bohu, nebude více poražená. Přichází směle k trůnu Božimu, ve víře. Ona má právo, vždyť je Boží dcerou, na základě zrození.

Vezměte nějakého nenápadného muže, takového zbabělce, šéf jej kopancem srazí na zem. On řekne: „Moment.“ Něco se změnilo, vidíte, on má Ducha svatého. To dává sílu. Tvůj život je plný síly.

On rovněž dává odvahu v řeči.

⁹⁶ Jakže, aj, tito lidé, kteří se báli, a zde oni stojí, Petr, Jakub, Jan, Lukáš a všichni ostatní. Přišli do vrchního příbytku, řkouce: „Ó, už nemůžeme nic mluvit. Oni, koukejte tam, tam je Doktor takový a takový, a ti další. Tam je rabín takový a takový. Víte, on získal na koleji čtyři hodnosti, jak se proti němu můžeme postavit?“ Petr řekl: „Ó, vzpomínám si, jak jsem jednou tomuto muži prodával ryby. On o něčem mluvil, a já ani nerozuměl, co on říkal. Ó, proti takovému bych se nikdy nepostavil.“ Ale co...

„Co tedy uděláme, bratři?“

On řekl: „Čekejte.“

„Dobrá, už jsme zde čtyři dny.“

„Čekejme dále.“

„Jak dlouho?“

„Dokud.“

„Dobrá, neřekl On, že to bude na pátý den?“

On neřekl jak dlouho. On řekl: „Dokud.“

Oni tedy čekali dál. Jak dlouho? „Dokud.“ Osm dnů minulo. „Dokud.“ Devět dnů minulo. „Dokud.“

A když konečně přišel den padesátý, byli všichni jednomyslně spolu.

⁹⁷ Bůh byl s nimi v ohnivém sloupu, Bůh se s nimi procházel na zemi, ale nyní se mělo stát něco jiného. Mělo se něco přihodit.

... byli všichni jednomyslně spolu.

I stal se rychle zvuk s nebe, jako valícího se větru prudkého, a naplnil všechn dům, kdež seděli.

... i ukázali se jim rozdělení jazykové...

Co je rozdělení? „Rozštěpení.“ Jakožto koktající, už jste někoho slyšeli koktat? Oni dělají, „uhuhuh, oh, uhuh,“ vidíte, nebyli s to zřetelně promluvit. „Rozdělení, rozštěpení.“ Jako rozdělené kopyto, to znamená něco, co je „rozdělené, rozštěpené.“ Oni nemluvili. Oni nebrebentili. Oni nedělali nic, jen hluk.

... jim rozdělení jazykové jako oheň. (Ó, oni to nemohli zadržet!) I naplnění jsou všichni Duchem svatým,... Ach!

⁹⁸ Co se potom stalo? Šli rychle do ulic. „Kde je ten rabín Jones? Kde je ten chlapík? Kde jsou ti intelektuální obři?“

„Bůh byl nad námi, s Mojžíšem, v ohnivém keři, krmil nás manou s výsosti. Chodil s námi zde na zemi po dobu tří let a šesti... tří let a šesti měsíců. Ale nyní je ve mně. To nejsem já, kdo mluví, nýbrž On. Víím, kdo On je, a víím, kdo jsem já. Už nejsem víc já, nýbrž On.“

Přiveďte jej sem! Muži izraelští a vy, kteří bydlíte v Judsku, budíž vám oznámeno a přijměte do vašich uší můj hlas, vy kazatelé a rabíni.

Ach! Aj! Síla k mluvení! Ó! „Tito nejsou zpílí!“ Postavil tou nepatrnou menšinu, těch sto dvacet, proti deseti tisícům, nebo i více.

... nejsou tito, jakž vy se domníváte, zpílí, poněvadž jest teprv třetí hodina na den.

Jsem kazatelem plného evangelia.

Ale totož jest, což jest předpovědino skrze proroka Joele;

A buďte v posledních dnech, dí Bůh, vyleji z Ducha svého... a... spatřili jste tam Marii, jak tancuje v Duchu, mluví v jazycích a dělá scény?... na všeliké tělo.

... a zajisté na služebnice své v těch dnech vyleji z Ducha svého,... (Bratr Branham tleská rukama vyd.) A ukáží zázraky na nebi svrchu, a znamení na zemi dole, krev a oheň a páru dýmovou.

To byl Bůh ve svém lidu. Amen.

„Dobrá, ale jakou máš hodnotu? Z které školy jsi přišel?“

⁹⁹ „Na tom nyní nezáleží.“ A začal ze sebe chrlit citáty Písma.

Předpověděl to David!...

spatřoval jsem Pána před sebou vždycky... abych se nepohnul.

... protože rozveselilo se srdce mé, a zaplěsal jazyk můj,

... nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dáš viděti svatému svému porušení.

... sluší směle mluvit k vám o patriarchovi Davidovi, že i umřel, i pochován jest, i hrob jeho jest u nás až do dnešního dne.

Ale skrze proroka, který předpověděl příchod toho spravedlivého.

... a budiž vám známo, žeť Bůh i Pánem ho učinil i Kristem, toho Ježíše, kterého jste ukřižovali rukama bezbožníků. Amen!

¹⁰⁰ „Což máme činiti, muži bratří, abychom byli spaseni?“

... řekl jim: Pokání čiňte, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha svatého.

Vámť zajisté zaslíbení to (svědčí) a synům vašim, i všechněm, kteříž daleko jsou, kterýchžkoli povolal by Pán Bůh náš. Amen.

¹⁰¹ Dokud Bůh má svůj lid, dokud Bůh má svou církev, Bůh má Ducha svatého, který je provází. A to je důvod, proč Bůh dal Ducha svatého. Povstanou intelektuálové, oni byli vždycky. Ale Bůh má někde svou menšinu. Bůh má svou malou církev, která jde kupředu s křtem Duchem svatým, a nárokuje si světlo. A to budou ti, skrze jejichž svědectví bude souzen svět.

Copak v Bibli nestojí, že Ježíš řekl: „Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou?“ Copak ona nepraví, že spravedliví, svatí budou souditi svět? (Shromáždění říká: „Amen.“ vyd.) Jistě.

Vaše dnešní svědectví přivede soud proti tomuto městu. Naše svědectví o křtu Duchem svatým a moci Boží, o svatém životě, přivede soud na toto město. Když to...

¹⁰² „První budou posledními, poslední budou prvními.“ Nedožívám se nic o Sankeyovi a Moodym v jejich zmrtvýchvstání. Oni se nedozví nic o mně, v tomto. Ale já povstanu v tomto, abych vydal svědectví, stejně tak i vy.

A skrze to, skrze to rozptylování světla a křest Duchem svatým, skrze život, který žijete, a skrze věci, které vykonal Bůh za tímto účelem, aby prokázal, že je zde přítomen, a oni se svým intelektualismem se od toho odvrátili, oni budou souzeni svatými. Oni jsou vlastně už odsouzeni. Oni už tím prošli. Ó, aj!

¹⁰³ Hovořil jsem o síle modlitby, síle mluvy, síle svatého života. Amen. A to má vykonat Duch svatý.

¹⁰⁴ Někteří z oněch lidí přicházejí, říkají: „Dobrá, nemohu se vzdát pití. Nemohu se vzdát toho.“

Duch svatý přichází, aby přebýval ve vás a odstranil z vás všechny tyto „nemohu.“ To souhlasí. Přimět ženy, aby si nestříhaly vlasy, aby přestaly chodit v šortkách a kalhotách. Není žádné omluvy. Aby přestaly klevetit. Ó, ano, on je pro tyto věci, abys mohl žít svatým životem. On bude pokaždé sledovat biblické pokyny.

¹⁰⁵ Když si žena umíní, že „je příliš horko, musím si to prostě obléci. Dlouhé vlasy mi působí bolesti.“

Ale co se týče Ducha svatého, tam neplatí žádná omluva. On je zde, aby to vykonal. Bude sledovat Slovo naprosto přesně. To působí Duch svatý.

Je zde proto, aby muž mohl odvrátit svou hlavu od polonahé ženy

a zanechal žádosti vůči nim, stejně tak člen církve. Kvůli tomu On zde je.

¹⁰⁶ Je zde proto, abys přestal kouřit a pít a byl... abys nechtěl být důležitý. On to z tebe odstraní. On tě učiní pokorným, pokud to děláš. Kvůli tomu zde je Duch svatý. Je kvůli svatému životu. To souhlasí. Způsobí, že přestaneš klevetit. Způsobí, že přestaneš hrát karty a žvanit nesmysly a všechny ostatní věci, které děláš potají.

Způsobí, že přestaneš řídit na cestách, jak jsi to činil doposud, že nebudeš nevěrný své ženě. To je jeho posláním. To souhlasí. Způsobí, že zahodíš myšlenku, že se oženíš s něčí manželkou. Naprosto tak.

Tím On je. Přiměje tě vést svatý život. A tím je moc Ducha svatého, neboť „upírá tvé zraky na věci, které jsou nahoře,“ kde stojí Bůh na... mysl Kristova v tobě. Nemůžeš předejít tomu, abys tyto věci nespatriil, když na ně pohleď, odvrát svou hlavu. To souhlasí. On je kvůli tomu.

¹⁰⁷ Řekneš: „Nemohu to tak. Ó, nejsem schopen.“ Jistě, ty to nejsi schopen.

Ale za tím účelem přišel Duch svatý. On to vykonal. On přišel, aby to z tebe sňal, všechny tyto zlozvyky a věci, které konáš.

Všechno nactiutrhání, povyšování se, když řekneš: „Sláva Bohu, jsem metodista, nemám nic do činění s tím starým blouznivcem.“ Duch svatý přišel, aby to z tebe sňal.

¹⁰⁸ „Jsem baptista. Jsem presbyterián. Za nic bych nešel mezi tu bandu holly rollers.“ Duch svatý přišel, aby z tebe sňal tu naškrobenost. On to vykonal. On způsobil tvé umytí v krvi, a tvé vyžehlení. On to přišel učinit.

On tě přišel napravit. On řekl: „Cesty křivé zpřímím.“ To je co On přišel učinit, zpřímít to. „Každé údolí vyvýšit, způsobit, že každá hora bude vypadat, jako kdyby tancovala jako malé jehně, a všechny větve jakoby tleskaly rukama. (Bratr Branham tleská rukama vyd.) Ptáci budou zpívat jinak. Zazní zvony radosti.“ Nejsou žádné omluvy. To On přišel vykonat. To je důvodem, proč Bůh poslal Ducha svatého, abys to mohl dělat, abys mohl pracovat... kráčet za Ním.

¹⁰⁹ Nerad bych vás ranil, a už jsem vám řekl, že jsem zde s pocitem nejhlubší upřímnosti. Abych vás ušetřil, přeskočím občas do jiné myšlenky, ale setrvám při pravdě, a když v tom setrvám, učiním to tak, abych vás neštípl příliš mocně.

110 Ale rád bych vám něco řekl. Jestliže Bible praví, že se nesluší ženě, aby si stříhala vlasy, a vy mi říkáte, že máte Ducha svatého, a při tom si vlasy stříháte, pochybuji, zda Jej máte. Nebudte rozmrzelí, jeli to tak, pak je to důkazem, že je ještě proti vám jiné znamení.

111 Jestliže Bible praví, že se ženě nesluší oblékat mužský oděv, a vy se oblékáte do této kombinézy a kalhot, a tak vycházíte na cestu, vy, dospělé ženy! Domnívám se, že malé dítě by... ony si hrají s malými chlupci a hračkami. Ale, koukejte, když vy, dospělé ženy, ve svých patnácti, šestnácti, osmnácti letech, až po babičky, a takto na veřejnosti! A Bible praví: „Je to ohavností před Božím zrakem“, aby se žena takto oblékala. A když se přesto takto oblékáte a říkáte, že máte Ducha svatého? Občas o tom pochybuji. Duch svatý bude sledovat Slovo Boží do písmene.

A kazatel za kazatelnou, který nedostoupil dostatek milosti, aby o tom kázal, pochybuji o tom, že Jej má. Přesně tak! Dobře, to je proč Duch svatý byl dán.

112 Je dán kvůli tomu, aby poskytl kazateli horlivost (pomazání). Aby udělil svatost této skupince. Aby uvedl církev do řádu. Aby přivedl jednotu Ducha. Aby sjednotil nás v moci. Aby sjednotil nás v lásce, bratrské lásce.

Nejsem zvědav, zda jsi metodista, baptista, presbyterián, luterán, kdokoliv jsi, pokud jsme byli všichni ve křtění do jednoho těla Duchem svatým a stali jsme se údy těla Ježíše Krista. Tam už není... tam neplatí přítomnost ani budoucnost, hlad, strádání, nic nás neoddělí od lásky Boží, Kristovy lásky, „lásky Boží, která je v Kristu Ježíši,“ neboť jsme se narodili z Jeho Ducha a byli jsme umyti Jeho krví. Jsme novým stvořením. To přišel vykonat Bůh. Kvůli tomu je dán Duch svatý. Ano, příteli. Kvůli tomu.

113 Nyní, lidé, pohledte na mne, pohledte mi do tváře. Hodně rukou se pozvedlo, vás, kteří máte Ducha svatého; vidíte, jistě, ano. Ó, jak bych zde rád ještě do něčeho udeřil. Je to nahráváno. Ale zítra večer si o tom řekneme více.

Jestliže říkáte, že to máte a provinili jste se proti tomu, pak mám pochybnosti o tom, kdo vás vede. Bůh vás nikdy nepovede ven ze Slova. On vás udrží při Slově, neboť to je zákon samého Boha pro Jeho církev, Jeho lid, pro ženy i pro muže.

114 „Dobrá,“ namítnete, „přece mi to neuškodí, když to činím.“ Že ne? Slovo praví, že ano.

A jestliže Duch svatý je ve vás, on vás povede rovnou do Slova. Nebudou platit žádné omluvy. Bůh neuzná žádné úpravy ani omluvy. On dává znamení, a vy posloucháte jako hodiny. Přesně tak. To se týče každého jednoho. Přicházíte tou samou cestou.

115 Petr řekl: „Pokání číňte, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a potom přijmete dar Ducha svatého.“ Vidíte? To je ono. Musíme udeřit do této čáry.

116 Inu, nerad bych vás ranil, příliš vás miluji. Ale bratře, sestro, uvědomuješ si z... jelikož vím, že se musím v ty poslední dny, v den zmrtvýchvstání, postavit s tímto lidským pokolením a vydat počet za toto Slovo? A ukazuje to Duch svatý, a já o tom káži, kam se potom postavíš? Jak se chceš tomu vyhnout? To není možné, příteli. Ne. Zastav to nyní. Jestliže děláš cokoliv špatného, zastav to nyní.

Neříkej: „Nemohu.“

V tom případě ještě v sobě nemáš „Toho, který může.“ Když sestoupí Duch svatý, on ti dá sílu nad světem. A jestliže jsi... poslyš, co On řekl: „Miluje-li kdo svět, nebo věci, které jsou na světě, je to proto, že není lásky Otcovy v něm.“ Proto neplatí žádné omluvy. On to řekl jasně, a my se musíme dostat do toho cíle.

117 Víam, že si myslíte, že jsem hrozný. Jsem hrozný, ale mám plnou pravdu. Vidíte? Poslyšte. To je pravdivé. Přijď tedy, bratře, sestro, k Němu.

118 Nedovolte, aby některá z těch intelektuálních teologických fakult, zde kolem nás, vám namluvila: „Ó, to jsou přece staromódní nesmysly.“

Jestliže to jsou staromódní nesmysly, pak Bůh je rovněž staromódní. A jestliže Bůh je staromódní, pak i já jsem takový. Amen. Chci být jako On. Proč? Jeho Duch je ve mně a působí, že jsem lačný a žíznivý, a nazývá všechno, co je v rozporu se Slovem...

119 Jestliže lidé říkají: „Na tom přece nic není, ó, když se člověk trochu rozptýlí při kartách pro zábavu a vyhraje šesták nebo dva. To je přece v pořádku.“ Bůh praví, že nikoliv.

120 „Ó, když si dáš společenský přípitek a trochu se opiješ, jednou za čas.“

Ale Bůh řekl: „Běda tomu.“

121 „Ó,“ řekneš, „to přece nevadí, bratře Branhame. Střihám si

vlasý. Mám k tomu pádný důvod. Žena, dělají to všechny ženy.“ Nejsm zvědav na to, co dělají ostatní ženy. Nejsou přece tvým příkladem, stejně tak nejsou tvým šéfem. Jestliže máš v sobě Ducha svatého, pak budeš sledovat Jeho pokyny, nehleď na to, co lidé kolem tebe říkají.

122 „Inu, bratře Branhame, je přece horko, obléknu se tedy do těch skrovných šatů.“ Peklo je žhavější nad toto počasí, drahá sestro. Dovol, že ti to takhle řeknu. A nedělej to. Zapamatuj si.

123 A Duch svatý tě vždycky povede k pravdě, a Jeho pravda je v Slově. „Moje Slovo je pravda. Necht každé lidské slovo je lží, ale moje pravdou.“

Zvaž tedy, „ohavností.“ Pomyslela jsi na to?

124 Pro kazatele vyřknout toto slovo je hrozné, ale chodil jsem do záchodků, kde... museli byste to místo ihned opustit, téměř, bylo tak... na stěnách ty oplzlé obrázky. Pomyslel jsem si: „Jak pro pána krále tito lidé mohou být tak sprostí?“ A smrad! A když jsem šel na takové místo, často jsem si pomyslel: „Jak hnusný smrad!“ Já... nejraději bych si tam stiskl nos, takto a umyl si ruce. Obával bych se dotknout kliky na dveřích, neboť na ní lpí zárodky pohlavních nemocí a jiných věcí. A pomyslel jsem si: „Ó!“

125 Jednou jsem stál na letišti, a vstoupil jsem do jednoho z takových míst, nebo to bylo podél silnice, vstoupil jsem dovnitř. A pomyslel jsem si: „Pro smilování.“

126 A něco ke mně promluvalo: „Tak páchne tento svět před Bohem. Je ohavností.“

127 Pomyslel jsem si: „Když vidím ulicí kráčet nějakou ženu, která se takto obléká, v mužských šatech, potom tak vypadá před Bohem. Je ohavností, něčím, co je hnusné a páchnoucí před Bohem.“ A přece jde v neděli do kostela a okrášlí se.

A přijde tam nějaký muž, který si vypije, podvodník, milující peníze, který podvádí svého souseda, a tak dále, aby na něm vyloudil trošku peněz navíc, on to všechno dělá, a zahraje si pro peníze a kouří, pije, lže, a potom jde do kostela a vydává svědectví. Ohavnost! Obscénost! Taková je intelektuální církev.

128 Říká: „Přece patřím do církve.“ Ano, a musí si udělat patnácti minutovou přestávku, a vyjít z kostela, aby si mohli všichni Diakoni zakouřit, spolu s pastorem, a potom se vrátit zpět, a pokračovat v bohoslužbě. Co vy na to? Oddělte se od všech nečistých věcí!

129 „Jestliže kdo tělo poškrábe, toho zatratím.“ Bůh řekl, že to učiní. A co se dnes týče rakoviny, kouření cigaret zapříčiňuje devadesát a něco procent úmrtí, všech případů rakoviny hrtanu a plic. „Jestliže kdo tělo poškrábe, toho zatratím.“ Ale oni jsou na cestě do pekla a valí se tam, aniž by o tom věděli.

A nějaký kazatel se postaví za kazatelnu se svými čtyřmi vědeckými tituly, přijde z nějaké fakulty, sám si zakouří. Dovol mi něco vyjádřit, bratře. Duch svatý byl poslán vyvolat muže a ženy z takových věcí. Oddělte se!

Slovo církev znamená „být oddělený.“

„A protož vyjděte z prostředku jejich,“ praví Bible, „a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Bůh.“ Ó, aj! Nechci být sprostý, ale chci být čestný a pravdomluvný. Ano, příteli. Ó, jak hanebná to je věc!

130 Mužové a ženy, jaký je váš dnešní postoj k tomu? Kde se nacházíme? Zastavme se.

131 Jednou večer, naproti v malém křesle v pokoji, (musím ukončit), v takovém malém skládaném křesle. Poté, co jsem se modlil tři nebo čtyři dny, až jsem se dostal do takového stavu, když jsem se modlil dál a dál, že jsem si pomyslel: „Ó, Bože,“ a byl jsem v takovém rozpoložení, že jsem nevěděl, co činit. Řekl jsem: „Bože, jsme na konci cesty. A uvědomuji si, kolik jsem toho promeškal. Měl jsem pozvání, abych přijel, ale cítil jsem se unaven a promeškal jsem to.“ Pomyslel jsem si, že vidím svého Pána jak cestou vrávorá v temnostech, a je tak unaven, že sotva může pozdvihnout nohu, poté co udělal krok, ale nebyl tak... zastavil se kvůli ženě v Naim, když nesli jejího syna, který byl mrtev, on přistoupil a dotknul se már a použil ten zbytek sil, které měl, k tomu, aby vzkřísil toho chlapce. „Dobrá, ale proč jsem tak unaven? Co je to se mnou, Pane? Zde uvažuji, dobrá, přece stárnu. Nejsem schopen to vykonat.“

132 Onehdy tam stál Mojžíš, ve svých sto dvaceti letech a sloužil tomu samému Bohu, kterému sloužím já.

Onehdy se postavil Kálef ve svých devadesáti letech s mečem v ruce, a řekl: „Jozue vložil tento meč do mé ruky, před čtyřiceti léty.“ Bylo mu tehdy osmdesát. Řekl: „Jsem na tom stejně tak, jak tehdy.“ Amen.

Řekl jsem: „Bože, smiluj se nade mnou.“

133 Řekl jsem: „Dobrá, koukej sem, jsem vždycky...“ a vzal jsem

svou ženu (ona je tam vzadu) za ruku, naproti této Bibli, a ona se svou malou Bibli, a řekl jsem, „Miláčku, byl jsem uzpůsoben negativně. Duch svatý uvnitř mne kárá.“ Řekl jsem: „Uvažuji o těch veverkách tam nahoře. Uvažuji o Hattie Wright a těch mladých chlapcích. Uvažuji o tom, co vykonal Bůh, když chtěl ukázat, že je Bohem, který může stvořit.“ Haleluja!

Pomyslel jsem si: On mi to už řekl před léty: ‚Neponechám tě, neopustím tě. Nikdo před tebou neobstojí, po všechny dny tvého života. Budu s tebou. A bude to vycházet z této ruky, ve které máš rozpoznání, dokud nebudeš uveden ve známost tajemství srdcí. Potom se to bude zvedat výš a výš.‘ Rok poté se ukázalo, že to funguje perfektně, dokola světa. A zde přichází toto, ta větší služba, která to daleko převyšuje.

Řekl jsem: „Miláčku, teď tě uchopím za ruku. S Boží pomocí a z Boží milosti už nikdy nebudu negativně uzpůsoben. Nech mne jít na tato probuzenecká tažení, a kázat jako nikdy předtím. Nech mne tam jít, nejdřív se zasvětit a prokletit cestu jiným, aby moje vlastní hříchy, moje nedbalost setrvat pod krví, moje nedostatky být pod krví, abych mohl vykročit a říci, ‚lidé, následujte mne.‘“ Tak je to.

Nerad vidím někoho, kdo řekne: „Jdi a dělej.“ Rád vidím někoho, který prošlapa cestu a ukáže, jak to učinit. Ano, příteli.

¹³⁴ Nedávno jsme zde v městě měli požár, oheň vzplanul v továrně Pfau Oil. Zde máme v Jeffersonville jednotku požární ochrany. A můj přítel, dobrý člověk, nevěděl co to je tak veliký požár, on řekl: „Chlapci, stříkněte trošku vody sem. Stříkněte trošku tam.“

Potom se blížila jednotka z Clarksville: „Bim, bim, bim,“ a už byla na místě. A on, ten velitel požární ochrany, vyskočil a řekl: „Stříkněte trošku vody sem. Vyrazit tamto okno. Stříkněte trošku vody tam.“

¹³⁵ Ale z druhé strany řeky přijeli zkušený požárníci z Louisville. Ten veliký závěsný žebřík sotva co se zastavil, a velitel už byl na vrcholku toho žebříku. Když se žebřík zvedal, on byl první. Praštil sekerou, ještě než tam dorazil, prorazil okno a zavolal: „Pojďte chlapci!“ To je ono! Požár byl uhašen během několika minut.

Ne: „Stříkni trošku vody sem. Stříkni trošku vody tam.“ To by vám mělo přivést na mysl některé z těch intelektuálních kazatelů.

¹³⁶ Pojďte! Pojdme! Víím, že to je pravda. Okusil jsem to a spatřil! Duch svatý je v pořádku. Bůh je dobrý. Nezkoušejte sem a tam, pojdme

k Němu! On je zde. To je pro tebe. Bůh dal svou moc do své církve. Nikoliv stríknout trošku sem a trošku tam, nikdy nic nedocílíš. Veď nás. Amen. Aj! Ach!

Už skrze ně nemohu vidět. (Bratr Branham si odkládá brýle.)

¹³⁷ Amen! Co si počneme? Každá osoba sedící zde je něčím naplněna.

Potom tedy ukončím, vy můžete rovněž, poté.

Něčím jste naplněni. Nemůžete zde sedět, aniž byste byli něčím naplněni. Máte v sobě život. Tím životem jste ovládáni, a ten život je ovládán duchem.

Inu, můžete být plní tohoto světa milovat svět a jeho věci. Potom nechť Bůh je vám milostiv.

Můžete být naplnění věroukou nějaké církve, nějakou modlitbou, kterou odříkáváte, myslíte si, že je zapotřebí se modlit k nějaké mrtvé osobě, nebo dělat na sobě nějaké znamení. Bůh vám buď milostiv.

¹³⁸ Můžete být naplněni nějakým náboženstvím, které je ještě horší. To souhlasí. To souhlasí. Bible praví: „V těchto posledních dnech budou velice nábožensky založeni, majíce způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce. A od takových se odvracuj.“

Jsi-li naplněn náboženstvím, jsi na tom špatně, pouhé náboženství, nic víc. Jsi-li plný věrouky, pak nevíš, co mluvíš. Jsi-li naplněn světem, jsi slepý.

¹³⁹ Ale můžeš být také naplněn Duchem svatým. Amen. Doufám, že jsi. A pokud ne, doufám, že budeš. A jsi-li plný Ducha svatého, co vlastně máš? Máš moc. Máš lásku. Máš pokoj. „Pokoje svůj dávám vám, ne jako ten svět dává, dávám vám.“ Máte pokoj. Jste zapečetěni. Máte znamení. Amen. Jste v odpočínutí. Máte radost nevymluvnou a oslavenou. Jste zakotveni. Ó, aj! To všechno jste, když máte Ducha svatého. Máte... máte-li plnost Ducha svatého: „Přešli jste ze smrti do života,“ a očekáváte na všeobecné zmrtvýchvstání v posledních dnech. Amen!

¹⁴⁰ V budoucím světě, skrze Pána Ježíše Krista, a kteří Jej spatří přijít ve slávě a majestátu: „A vydalo moře mrtvé, kteříž byli v něm.“

„A porušitelná těla těch, kteří zesnuli...“

„Zesnuli v Něm.“ A jak se tam můžete dostat? „Skrze jednoho Ducha

jsme pokřtěni do jednoho těla.“

„Porušitelná těla těch, kteří zesnuli v něm, budou proměněna a učiněna na podobenství Jeho oslaveného těla, skrze které si On může sobě podrobit všechny věci.“

„Slyšel jsem hlas z nebe řkouc,“ řekl Jan, „piš: Blahoslavení (jsou) od této chvíle mrtví, kteříž v Pánu umírají....“ A jak se tam dostaneš? „Skrze jednoho Ducha jsme pokřtěni do jednoho těla.“ (Bratr Branham si tleskne rukama vyd.) „... kteříž v Pánu umírají. Duch zajisté dí (jim), aby odpočinuli od prací svých, skutkové pak jejich jdou za nimi.“ Hm!

Kvůli tomu On poslal Ducha svatého. Ó, blažená jistota, Ježíš je můj! Já jsem v NĚm a On je ve mně, Otec v NĚm a On v Otci, a Otec ve mně, a já v NĚm.

*Ježíš je můj! Ó,
předchuť Boží slávy,
dědic jsem Jeho spásy.
Vykoupen Bohem,
zplozen Jeho Duchem,
umyt jsem v Jeho krvi.*

Amen. Tohle bych neprodal. Ó, aj!

*Všech rubínů, dĕmantů,
stříbra a zlata,
truhlice má plné,
bohatství obrovské.
Neb dítě jsem Krále!
Já dítě jsem Krále!
Ježíš, můj Spasitel,
mne činí dítkem Krále!*

141 Amen a amen. Nevymĕnil bych to. Nevymĕnil bych to. Mám ještě dvě nebo tři další místa Pís...

A zde je další odstavec Písma. Když jsi naplnĕn Duchem svatým, pak tyto věci jsou tvé. Kým jsi potom pro tento svĕt? Cizincem. Víím, že se už dělá pozdě, ale na tyto věci není nikdy pozdě. (Bratr Branham si tleskne rukama vyd.) Cizinci! Ó!

*Jsme poutníci,
cizinci pouzí,
hledáme to město budoucí,
Připluje života loďka již brzy,
shromáždí domů pak své klenoty.*

¹⁴² Slyším tam dole pleskání vody v řece Ohio, když jsem byl mladým chlapcem, kazatelem, bylo mi asi dvaadvacet let a tohle jsme zpívali. A uslyšel jsem něco, pohleděl jsem vzhůru, a uslyšel hlas, který pravil: „Pohleď vzhůru.“ A zde sestoupilo veliké světlo, a vznášelo se nahore a procházelo nade mnou, a řeklo: „Jako Jan Křtitel byl poslán, aby předešel první Kristův příchod, ty budeš mít poselství, které bude předcházet druhý Kristův příchod.“

Ó, jak jsem mohl něčemu takovému uvěřit? Ale stalo se tak. A dnes ohně probuzení vzplanuly kolem dokola světa. Veliká vykoupená církev Boží se povznesla ze svého místa, veliké uzdravovací kampaně a znamení a zázraky, divy, poukazující na tento příchod.

¹⁴³ Jste cizinci, jste příchozí. Konáte podivné věci, jiné než jste dělali předtím. Nejednáte, jak jste jednali dříve. Lidé... Duch svatý, když On na vás sestoupil a byli jste naplněni Duchem svatým, začali jste ignorovat věci tohoto světa. Ignorujte věci, které by vás rády obklopily. Ignorujte to. A tak se stáváte podivně jednajícím tvory, jste pro ně jak ošklivé káčátko, jak ten malý orel, který se vyklubal ve slepičím hnízdě, jak o tom káží, Jak orel rozhazuje své hnízdo. Jste pro ně taková podivná stvoření.

Ale, ó, kráčíme královskou cestou! Amen. Ó, to je cesta do nebe. A já kráčím touto královskou cestou.

Někdo řekne: „Koukejte na toho blouznivce, na to ošklivé káčátko. Ten kazatel je holly roller.“

¹⁴⁴ Významný metodistický kazatel řekl dnes jistému muži z Louisville: „Rád bych pomohl bratru Billovi, ale víš, co bych si tím nadělal? Jako bych strčil hlavu do oprátky.“ Za mne nemusíte strkat hlavu do oprátky.

On za mne vydal svůj život. Amen!...?... Já prostě kráčím tou Královskou silnicí, a to mi stačí. Ó, aj! Jsem naplněn Jeho Duchem! Zrozen z Jeho Ducha! Umyt krví! Haleluja! Jsem šťasten!

¹⁴⁵ A k tomu ještě něco, aj, co vlastně působí, že takto jednáš? Jsi

stále člověkem, ale co způsobuje, že tak jednáš? Je to proto, že jsi přišel, ty, tvůj duch přišel shora. To je Bůh v tobě.

¹⁴⁶ Když jsem přicestoval do Říma, všiml jsem si, že všichni tam měli římského ducha. Když jsem přicestoval do Řecka, všichni tam měli řeckého ducha. Když jsem přijel do Anglie, oni tam měli anglického ducha. Když přijedete na nějaké místo, shledáte, že... potom lze nalézt i amerického ducha, a to je hrozná věc.

¹⁴⁷ Když jsme v Římě přijeli do katakomb San Angelo, měli tam tabulku: „Žádáme Američanky, aby se oblékly, a tak projevíly úctu zemřelým.“ Americký duch.

Můžete je pozorovat v letadle, všude v těch skrovných šatech, všichni na ně hledí, a zde přichází miss Ameriky. To je americký duch. Můžete poznat, odkud ona je, jak je oblečená, hochu, táhne za sebou malého starého pudla s usmrkaným nosem. Tak je to. Ó, ano, ona... to je celá Amerika, miss Amerika, jde jako páv. Proč? Má amerického ducha. (Bratr Branham klepe na kazatelnu vyd.) Ale Ježíš řekl, On tehdy proti tomu vydal svědectví, On řekl: „Vy zezdola jste, já z hůry jsem.“

A máte-li v sobě Ducha Kristova, jste z hůry, a pak jste zde příchozím.

¹⁴⁸ Máte povahu toho místa, z kterého jste původem. A to se vám pokouším říci. Přichází zde Říman, škrábe se za ušima, přichází Němec, přichází Američan. Proč? Máte duchy těch zemí, ze kterých pocházíte.

A právě to nás dělá tolik odlišnými od tohoto světa. Vy jste z hůry. Jste narozeni. Jste občany jiného království. Věříte tomu? (Shromáždění praví: „Amen.“ vyd.) To je tedy Duch svatý, On je kvůli tomu, aby vás učinil obyvateli Království Božího.

¹⁴⁹ A poté, když jste obyvateli Království Božího, jak vás učí jednat? Jako Bůh jedná ve svém Království. A co Bůh činí ve svém Království? Svatost, spravedlnost, čistotu myšlenek, čistotu úmyslu, dává sílu a lásku, jde za ztracenými, uzdravuje nemocné, předvádí zázraky, koná veliké věci. Potom se stáváte blázny pro tento svět, on říká: „Tito lidé jsou padlí na hlavu.“ Vidíte? Ale jste obyvateli Království.

¹⁵⁰ Můžete si poznamenat, pokud chcete, ještě jedno Písmo, Jan 12,24. Dovolte mi ho rychle citovat. Ježíš řekl:

„Zrno pšeničné padne-li na zem, neumře, ono samo zůstane,... jestliže neumře, nemůže přinést další život.“

Inu, hleďte, závěrem ještě jedna myšlenka. A zapamatujte si, je naprosto nezbytné... je pro vás důležité a nezbytné, a neúprosné, a povinné, abyste přijali Ducha svatého nyní. Neboť jestliže nepřijmete, nemůžete povstat ve zmrtvýchvstání. Pozorujte tedy. Bůh nemůže své zákony zrušit. Víme o tom. On se drží svých zákonů.

¹⁵¹ Tedy, když vezmeme semeno pšeničné nebo kukuřičné, jak řekl Ježíš. Samozřejmě, semeno v Bibli, dnes jsem o tom četl, vztahuje se to na len, a každé jiné semeno, pšeničné, ječmen, a každé jiné, je to semeno. Ale když pšeničné semeno padne do země, nyní, zde... všichni jsme to viděli, jak se to děje. Pšeničné semeno, nebo semeno kukuřičné, může vypadat naprosto dokonale, a když je vložíte do země, a jestliže to semeno...

Ono má v sobě věčný život. Ono dnes padne do země, a reprodukuje se ve stéblu, a potom se vrací zpět, a vyroste znovu, vrací se zpět. Je to ustavičný koloběh života.

Jestliže tento zárodek neměl v sobě života, nezáleží na tom, jak hezky vypadá, ten nikdy nepovstane. Ono upadne do země a shnije, a tím to zhasne. Jeho část, ta látka, poslouží jako hnojivo v zemi. Ale co se týče toho, aby mohlo ožít, ono nikdy neožije, pokud v sobě toho trvalého života nemělo. Všichni to dobře víme. Není to možné.

¹⁵² Mohou být dva lidé, jeden jako druhý, naprosto stejní, ten jeden může být dobrým člověkem, konat dobré skutky, a tak dále, ale může povstat ve vzkříšení jen tehdy, má-li v sobě věčný život. Jinak to není možné, nemá nic, co by ho mohlo vzbudit. Není nic, co by ho mohlo vzbudit, nemá žádný život. A tak vidíte, moji drazí bratři a sestry, jestliže se člověk nenarodí znovu, nemůže se nikterak vrátit do toho Království. Není to možné. „Zrno pšeničné padne-li na zem, neumře.“ On mluvil o sobě. Ale on měl život věčný, nikoliv jen stálý (trvalý). A ten život dal vám, abyste mohli mít ten stejný život.

¹⁵³ Tedy, pokud máte jen lidský život, stačí vám na to, abyste se pohybovali a byli žádostiví, „ale rozkošná, živá jsoucí, již umřela,“ nemůže povstat. Můžeš být tou neoblíbenější dívkou ve škole. Můžeš být neoblíbenější dívkou ve tvé karetní společnosti. Můžeš být ženou, která nosí ty nejhezčí šaty v zemi. Můžeš být nejpůvabnější. Můžeš mít nejhezčí postavu. Tvůj manžel tě může zbožňovat. Můžeš to všechno mít, to je nádherné. Ale, sestro, pokud nemáš v sobě Ducha svatého, který je věčným životem, na konci své cesty budeš vyřizena.

Není důležité, jak vypadáš, stejně tak ty ostatní věci, jako

nepopularita a popularita, půvab nebo šerednost, máš-li život věčný, pak to je navždy a navždy.

¹⁵⁴ Když pominou měsíc a hvězdy, země bude v horách a pouštích slzet, a ničeho již zde nebude, a svět bude vrávorat jako opilec, který se o půlnoci vrací domů, a hvězdy odmítnou svítit, a všechny budou z nebe padat, a měsíc se obrátí v krev; slunce se zardí a skryje svou tvář, když lidé spatří přícházet Syna člověka. A vy budete zářit ve spravedlnosti Ježíše Krista, a povstanete z hrobů, jakožto mladé ženy, abyste se spojili s vašimi partnery a žili navěky věků a věků, po všechny věky věků žít budete. A kvůli tomu je Duch svatý dán.

Jestliže pocítujete to škubnutí, neodvracejte se od toho.

¹⁵⁵ Co je Duch svatý? Bůh v tobě. Nač On je? Aby pokračoval své dílo uprostřed svého lidu. Shromáždil svou církev v jedno, aby dostal dnes svou církev do takového stavu, který daleko převyšuje to, co měli luteráni, metodisté, letniční, totiž do místa adopce a milosti vytržení. A když tato část církve, když Duch vejde do této církve zde, ona prostě povstane, a přivede, přivede všechny vykoupené, kteří se dotkli tohoto Ducha.

Tito luteráni, kteří stáli se vším světlem, které jim bylo dáno, v ospravedlnění, tito metodisté, kteří padali na zem, a lili jim vodu do tváří, kvůli tomu zásahu Ducha následkem posvěcení, tito letniční, kteří chodili sem a tam po ulicích s přezdívkou „průtrž jazyků a brebentil a husí jazyk,“ a všem možným, oni povstanou ve spravedlnosti před Božím zrakem v ten den, je to tak jisté, jako tato Bible, která zde leží. Pokud důvěřujete, že jsem služebníkem... nazýváte mne prorokem, já si takto neříkám. Ale poslyšte, pravím vám ve jménu Páně. Ti, kteří jsou v Kristu, přivede Bůh spolu s Ním při Jeho příchodu, při zmrtvýchvstání, a pouze ty, kteří jsou v Kristu.

A jak se můžeme nalézt v Kristu, lidičkové?

¹⁵⁶ Copak se tam připojíme skrze nějaké vyznání víry? Nikoliv. Skrze nějaké podání ruky jsme vtažení dovnitř? Nikoliv. Jsme tam vekřtění nějakou vodou? Nikoliv. Jsme sdružení skrze nějakou denominaci? Ne.

Ale skrze 1. Korintským 12,13: „Skrze jednoho zajisté Ducha, Ducha svatého, Božího Ducha, my všichni...“ Metodisté, baptisté, luteráni, presbyteriáni, „pakli chodíme v světle, jako On jest v světle, obecnství máme vespolek, a krev Krista Ježíše, Syna Božího očišťuje nás od všeliké nespravedlnosti.“

„Skrze jednoho zajisté Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme, a učiněni účastníky jeho milosti.“

¹⁵⁷ Nemůžete jít na soud. „Kdo slyší Slova má a věří.“ Nikdo nemůže věřit, dokud nemá Ducha svatého. „A věří tomu, který mne poslal,“ když Duch svatý vydal svědectví o Jeho vzkříšení. „Má život věčný a nestane před soudem, ale přešel ze smrti do života.“ Co? Nikdy nepřijde na soud. Nikdy nestane před bílým trůnem, aby byl souzen.

Svému soudu čelíte zde. Zde jste přešli svým soudem, když jste přešli a řekli: „Nejsem k ničemu a mé znalosti jsou k ničemu. Pane, vejdi do mého nitra, uchop mne a ved' mne, Pane. Nestarám se o to, co řekne ten bláznivý svět. Ved' mne, Pane, skrze svého Ducha.“ Pak jsi odsouzen. Musíš sám sebe odsoudit jakožto blázna pro Krista, a v Jeho spravedlnosti, a potom, v ten den se postavíme jakožto nesmrtelní na Jeho obraz.

¹⁵⁸ Je to jediná cesta. Jak? „Skrze jednoho zajisté Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme.“ A když se nacházíš v tom těle, soud toto tělo už postihl, a ty jsi Jej přijal jakožto slitování za svůj hřích.

Řekneš: „Vždyť jsem to učinil, bratře Branhame.“

Tedy, jestliže Duch svatý se navrátil zpět a poskytl ti pečeť jakožto znamení, tento Duch tě uvede do Těla Kristova. Obrátíš se na druhou stranu, a budeš novým stvořením v Kristu Ježíši. „Přejdeš ze smrti do života. Staré věci pominuly a obdržel jsi nové v Kristu!“ Amen!

¹⁵⁹ Ó, prosím, nechte se mnou přesvědčit, moji křesťanští bratři a sestry. Nedopusťte, aby vás toto probuzení minulo. Musíte přijmout Ducha svatého. Co to znamená? Ducha Božího. A k čemu On je? Aby tě vedl, řídil, naplnil, posvětil, vyvolal do církve.

Co je církev, co slovo církev znamená? „Vyvolání ven, oddělení.“ Ó, jak bych mohl z toho vyvodit ihned celé kázání! „Vyvolání ven, oddělení,“ cizinci, ti, kteří jsou vzdáleni tomuto světu, poutníci a příchozí, kteří vyznávají, že nemají zde zemského města, ve kterém bychom si žádali žít. Ó, aj!

¹⁶⁰ Jako Abraham, Izák a Jákob, kteří putovali, přebývali v té zemi ve stanech. Vyznávali, že jsou poutníci a příchozí, semeno dědiců, byli to tam dědici, otec byl dědicem. My jsme jejich semenem. „Nebo očekávali města základy majícího, jehožto řemeslník a stavitel jest Bůh.“ Amen. Oni ho hledali.

¹⁶¹ A jejich semeno dnes stále hledá to město, které má přijít a říká: „Nechci se přizpůsobit tomuto světu. Nechci mít do činění s tímto světem. Chci, hledám to pevné (čtvercové) město. Hledám to město, ve kterém přebývá věčný život, kde slunce nikdy nezapadá, kde není stáří, kde nikde na klice dveří nebude smuteční páska ani hrob na stráni. Očekávám města základy majícího, jehožto řemeslník a stavitel jest Bůh.“

¹⁶² Existuje jediná cesta jak ho možno nalézt. A byl zde kámen, kterýž nebýval v rukou, a ten se utrhł a valil na tento svět, a udeřil do něho, a ten se stal jako pšenice... jako pleva na mlatu. Nechtě ten kámen, Ježíš Kristus, ten kámen úrazu pro tento svět, a skála pohoršení, kámen posmívání, kámen úrazu pro církev, ale vzácný magnetický kámen pro věřící, kámen jistoty, kámen odpočinutí. Ó, aj!

Odpočinutí! Víím, že jsem přešel ze smrti do života. Moje duše dostoupila odpočinutí. Ó! „Pojďte ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám, duším vašim.“

„Znamení, proti kterému mluvíti budou zlé,“ řekl prorok Marii. To bude znamení, jistě. Ale to bude jistota. To bude láska. To bude uspokojení. To bude něco, co tě ujistí, že jsi přešel ze smrti do života.

¹⁶³ Můj bratře, moje sestro, jakožto váš bratr, jakožto služebník v Kristu, dovolte mi, abych vás přesvědčil z celého srdce. Nedovolte, aby vám tohle přešlo nad hlavou, nebo pod vámi. Přijměte to do vašich srdcí, a budete na zemi šťastnými lidmi.

Neslibuji vám tím, že vyděláte milión dolarů. Nikoliv, přátelé. Bratře Leo, myslím si, že se těch „milionů dolarů“ naslibovalo příliš mnoho, a rovněž jiných věcí, které říkali různí lidé. „Staneš-li se křesťanem, vyděláš si milión dolarů, a budeš bohatým člověkem.“ Neslibuji vám nic z toho.

Slibuji vám pouze toto, pouze jedno, co vám mohu slibovat, Jeho spasení. Jeho milost postačí v každé zkoušce. Lidé o letnicích, oni vlastně ani nechtěli mít to, co měli. A nyní se mluví o milionářích? Oni nechtěli ani to, co měli, sestro Angie.

¹⁶⁴ Přál bych si, abyste to sestrou Gertie jednou zazpívali. (Kde ona je?) Týden odchodu domů, při nějaké příležitosti. Mnozí z nich už přešli od této doby za tuto hranici. Ó, aj!

Oni si nežádali velikých věcí. Oni nežádali o peníze. Proč, Petr řekl: „Stříbro a zlato nemám, ale co mám, to ti dám.“

A já to dnes opakuji, přátelé. Radost, láska, jistota, kterou mám od Krista a Jeho zmrtvýchvstání, to co mám, to ti nabízím, nabízím vám, jakožto Božím dětem.

A vy pojdte a vytrvejte pod křížem, jestliže vás Bůh volá, a nepovstávejte. Když přijdete zítra večer, buďte přijdete a setrváte do konce, nebo přijdete a budeme se modlit a vkládat na vás ruce. Jděte... to je biblický řád, vkládat na ně ruce za Ducha svatého. A když půjdeme a vrátíme se do svých domovů... když zde setrváte, třeba celou noc, vytrvejte i následující den, setrvejte další den, po celý víkend, setrvejte do prvního dne roku, setrvejte do té doby.

¹⁶⁵ A jakékoliv bude zítřejší poučení, které vám chceme ukázat z Bible, pak přijde, co má přijít. A když to přijde, pak nestačí všech ďáblů k trýznění... budeš vědět, že jsi přešel ze smrti do života. Jsi novým stvořením v Kristu Ježíši. Zvony radosti zazní v nebi.

¹⁶⁶ Bratře Othal, pravím ti, to zapálí v tobě oheň. Zde sedí starý kamarád, můj starý bratr, který byl gangsterem a chodil se zbraní při sobě, pohlížel po lidech za rohem, někoho, komu by mohl prostřelit mozek. A co se stalo? Jednou se podíval a uvěřil životu. A vykročil kupředu. Následoval mne, kde jsem konal bohoslužby. A ten bídník, neměl ani co jíst, lehal a spal v křoví vedle stanu a byl hladový a žíznivý. A jednou přišel Duch svatý. Ó, můj bratře, to tě změnilo, že ano? To přivedlo život a zbavilo tě smrti. Opustila tě nenávist a přišla láska. Ó, aj! Nepřátelství a svár, všechno odešlo pryč, přišel nový život.

A pohledte na ty mnohé další zde, kolik jich je, a tam. Ó, zvony radosti zazní v nebi! Přátelé, nevím, jak bych to mohl vyjádřit.

¹⁶⁷ Poslyšte, abych to už opustil, jestliže jste uvěřili mému svědectví, jakožto Kristovu služebníku, který se vám z Boží Bible pokoušel ukázat, že to je tak. A jestliže vám moje slova ohledně této věci připadala trochu podivně, podívejte na ten snímek ve vědeckém světě. Sledujte to ovoce, že ten ohnivý sloup, který vedl děti Izraelské, pozorujte to ovoce, které to přináší. Podívejte, co to koná, co to chce říci.

To nejsem já, který to říká, to je On, který promlouvá skrze vás, vidíte. To nejsem já, který má vidění, to je On, který promlouvá skrze vás. To nejsem já, který uzdravuje nemocné, to je On ve vás, který uzdravuje nemocné. To nejsem já, který káže, já jsem zaostalý zbabělec a uniká mi samotné jádro věci, ale to je On, který promlouvá. Já neznám Slovo, ale On ho zná. To je ono. To je ono. O to se tu jedná.

A on je zde. A tentýž anděl Boží je zde v této budově dnes večer. (Bratr Branham klepe na kazatelnu vyd.) Ó, jak Jej miluji!

168 Kolik z vás si přeje přijmout Ducha svatého? Zpytujte svůj život. Kolik z vás Jej ještě nepřijalo, a přeje si to? Pozdvihněte své ruce, a řekněte: „Bratře Branhame, z hloubky srdce chci přijmout Ducha svatého.“ Bůh vám žehnej, všude.

169 Kolik z vás už Jej přijalo, a přeje si jít tou cestou jako ti ve Skutcích 4 a říci: „Ó, Pane, ó, Pane, vztáhni svou ruku k uzdravování, a ukaž znamení a divy ve jménu svého syna Ježíše, a dej nám smélost a lásku ke kázání a nové naplnění“. Ano, zde je i má ruka, Bože, dej to i mně.

Skloňme nyní své hlavy v nejhlubší upřímnosti, a každá osoba nechť drží svou žádost ve svém srdci.

170 Pane Ježíši, blížíme se k závěru toho večerního sejití, poté co jsme měli obecenství kolem Slova a Ducha svatého. Jak On nás požehnal a vlil do našich srdcí olej svého Slova! Jsou zde kazatelé, jsou zde lidé všech možných společenských postavení, kteří okusili a spatřili, jak dobrý je Pán. Víme, že Duch svatý je nyní, že je zaslíbením Božím. Je to věčný život pro všechny, kteří věří.

171 A víme, že Duch svatý byl Duch Ježíše Krista, který byl poslán zpět, a On je dnes v nás. A Bůh byl nad námi v tom ohnivém sloupu, potom kráčel s námi v... těle, které se jmenovalo Emanuel, „Bůh s námi“, a nyní je v nás, skrze Ducha svatého, Bůh v nás. Ó!

Ježíš řekl: „V ten den poznáte, že já jsem v Otci a vy ve mně, a já ve vás. Porozumíte tomu v ten den. Neboť jste nyní, tak říkajíc, v temném světě, ale v onen den to poznáte.“

172 Otče, to by nemohlo být jasné a dokonalé, neboť potom bychom neměli žádného důvodu, proč bychom měli věřit. Ale všechny skutky Boží se řídí vírou. A to vírou ve Tvé Slovo, v důkaz Ducha svatého, o kterém nyní víme, že je přítomen, prosím tedy za každou lačnou duši v našem středu, aby byla naplněna Duchem svatým. Ti, kteří Jej nemají, a jsou po Něm žízniví, nechť pamatují... chtěli bychom jim říci, Pane, jak jsi řekl Ty: „Blahoslavení jsou lační a žízniví. Oni budou naplnění.“ To je zaslíbení. A mít žízeň, to je dokonce blahoslavený stav. Jste blahoslavení, že jste žízniví. Jste blahoslavení, jestliže víte, že k vám promlouval Bůh, neboť On řekl: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne můj Otec.“

173 A Pane, ti, kteří jsou zde starými veterány, oni pozdvihují své ruce. Dělán to i já. Ó Pane, dej nám sílu, dej nám moc vztáhnout ruku Tvého svatého syna Ježíš, aby mohly být vykonány divy a zázraky, aby mohla povstat hlubší služba, větší věci nad ty, které se už staly. Dej nám smělost a lásku promlouvat k lidem. Dej to, Pane. Buď s námi ve všech věcech, prosíme ve jménu Ježíše.

174 A zítra večer, Pane, nechť se sem přivalí ten mohutný vítr, nechť vstoupí do této budovy, aby to vypadalo jako v další padesátý den. Základy byly položeny. Všechno je připraveno. Volové moji a krmný dobytek zbit jest, berani jsou zabiti, stoly jsou prostřeny, hosté pozváni. Ó Pane, pošli zítra večer do této budovy jubilejní letnice, a naplň každou duši křtem Duchem svatým. Dej to, Otče. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

*... poučíme se o mnohé věci,
budeme mít zlatou harfu,
snad o stu strunách;
budeme zpívat a jásat
a tancovat dokola,
Beránek utře každou slzu;
budeme mít jeden dům...
slavný týden odchodu domů,
prvních tisíc let. Amen!
Drahá krev Božího Syna
nás omyla a posvětila
jakožto vzácný lid pro Jeho jméno
a byli nazváni Nevěstou.
I když zde opovrženi a pohrdáni,
jednou Pán přivede
ty vyvolené za bránu
a to stojí za všechno.
Když už budeme uvnitř
perlových bran,
budeme se učit...*

